

AZ IDŐK JELEI

A KERESZTÉNY ADVENT KÖZÖSSÉG GYÜLEKEZETI LAPJA

A large, snow-covered evergreen tree, likely a spruce or fir, dominates the background. The tree is heavily laden with snow, and its branches are dark against the lighter sky. The overall tone is cool and wintry.

ORSZÁGOS IMAHÉT

2004. december 11–18.

Szeretett kedves Testvéreink!

Ismét egy év lezárulásához közeledünk. Vegyes érzelmeket keltő időszak ez. Áthatja az elmúlás szomorúsága. Már megint eltelt egy év, mégpedig milyen gyorsan. A számvetés, a mérlegkészítés ideje ez, hiszen amikor szembetalálkozunk az idő múlásával, önkéntelenül is felvetődik a kérdés: Mi van mögöttem, és mennyi idő? Mi van előttem, és mennyi idő?

Az év végi lármás, olykor féktelen ünneplés éppen ezt a belső elcsendesedést, számvetést veszélyezteti, vagy hiúsítja meg. Ilyenkor pedig átgondolhatnánk, vajon megvalósultak-e egy évvel korábban megfogalmazott elképzeléseink, álmaink, vagy talán legalább annyi, hogy mennyivel jutottam közelebb hozzájuk. Ezek az alkalmak sokszor értékrendünk zavarát tükrözik. Mi a fontos, mi áll az első helyen? Mi élvez elsőbbséget életünkben? Evilági céljaink néha könnyebben kirajzolódnak előttünk, bár vannak céltalanul bolyongó, egyik napról a másikra élő emberek is.

De vajon a menny szempontjából értékes volt-e az elmúlt év? A laodiceai üzenet is arról beszél, hogy valami baj van az értékrendünkkel, önértékelésünkkel. Krisztus megtérésre, azaz értékrendünk megváltoztatására szólít fel, vagyis arra, hogy szívből, őszintén ítéljük kárnak és szemétnak azt, ami a menny szempontjából értéktelen, mert minden időben, de főként az idők végén, a mérlegkészítés idején ez a nagy kérdés: Mi az, ami értékes, és mi az, ami értéktelen az életben az Isten országa szempontjából? Fontos tudnunk: Isten a mennyi ítéletben a most kialakított értékrendünk alapján gyakorolt életünket vizsgálva dönt az örök élet kérdésében.

Isten fundamentumot vetett az életünkben. Megismertük Krisztus minden ismeretet meghaladó szeretetét, hogy elkezdődhessen Isten országának építése. Az viszont már a mi döntéseinken múlik, mi épül az alapra. Isten nem tesz semmit a hozzájárulásunk nélkül. Hogy milyen lesz életünk műve, az már nem csak Isten kegyelmén múlik. Az értékrend, ami Krisztusért mindent kárba veszni hagy és szemétnak ítél, a menny szempontjából értékelhető: aranyat, ezüstöt, drágaköveket épít rá, míg mások a menny szempontjából értéktelent: fát, szénát, pozdorját. Ama nap teszi nyilvánvalóvá, hogy mennyire voltak következetesek a döntéseink gondolkodásmódunk megváltozásával. Van, akinek megmarad a munkája, az életműve, másoké pedig elvész, megég, mert nem időálló.

„Időnk Istené. Minden pillanat az Ővé, és legszentebb kötelességünk, hogy az Ő dicsőségére használjuk. Egyetlen Tőle kapott talentumunkkal sem fog szigorúbban elszámoltatni, mint az időnkkel. Az idő értéke felbecsülhetetlen... Az élet nagyon rövid ahhoz, hogy értelmetlenül fecséreljük el. A kegyelemidő nem tart már sokáig, és e rövid idő alatt kell elkészülnünk az örökkévalóságra... Most kell jellemünket kiformálnunk az elkövetkezendő életre... Az elvesztegetett időt soha nem lehet pótolni. Egyetlen pillanatot sem tudunk visszahozni. Csak úgy tehetjük jóvá, amit elmulasztottunk, hogy ezentúl minden erőnkkel együttműködünk Istennel dicső tervében, a megváltási tervben... Minden pillanatban örökérvényű dolgok forognak kockán... Az élet sokkal komolyabb annál, mintsem hogy aggódva, a mulandó, földi dolgok taposómalmában, az örökkévaló áldásokhoz képest parányi dolgokkal bajlódva töltjük el.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, Talentumok c. fejezet)

Pál apostol szavaival szeretnénk nyomatékat adni a fentieknek, és az a kívánságunk a testvéri szeretet és elkötelezettség jegyében, hogy „*annakokáért atyámfiai, igyekezzetek inkább a ti elhívásokat és kiválasztásokat erőssé tenni, mert ha ezeket cselekszitek, nem ütköztök meg soha. Mert ekképpen gazdagon adatik majd néktek a mi Urunknak és megtartónknak, a Jézus Krisztusnak örök országába való bemenetel*” (2Péter 1,9–10).

Az idei imaheti felolvasások egyes cikkei a Biblia egységről szóló tanításait gondolják át. Ezt az időszerűségét soha nem veszíthető gondolatkört naponta más és más oldalról közelítjük meg, hogy az Úr ezáltal is bátoríthasson a téma egyre mélyebb kutatására. Közös tanulmányozásunkban és az imaalkalmakon az a remény vezessen, hogy a Szentlélek elségíthet bennünket Istennel és e földön élő népével arra az igei alapokon nyugvó egységre, amelynek gyümölcsként beteljesedhetnek az adventre vonatkozó várakozásaink!

A jó Isten tegye áldottá a közös könyörgés alkalmait, és segítsen nekünk, hogy az Őtőle származó egység érdekében a magunk részét hit által, maradéktalanul megtehessek!

Ebben az esztendőben imaheti adományainkat ismét egy gyülekezeti ingatlan vásárlására kívánjuk fordítani. Az előző években örömmel tapasztaltuk, hogy Körmenden a jó Isten utat nyitott az evangélium hirdetése előtt, amelynek gyümölcsként testvéri közösség formálódott e dunántúli városban. Testvéreink közösségi életének kialakítását, és a városért végzett missziószolgálatukat azzal is szeretnénk segíteni, hogy gyülekezeti házat vásárolunk Körmenden. Az ingatlan vásárlásához az önkéntes hozzájárulást – ahogyan ez a múltban is gyakorlat volt – az imaheti adományok felajánlása útján tesszük lehetővé. Minden e célt szolgáló adományt hálás szívvel előre is köszönünk! „*A jókedvű adakozót szereti az Isten. Az Isten pedig hatalmas arra, hogy rátok árássa minden kegyelmét; hogy mindenben, mindenkor teljes elégségetek lévén, minden jótéteményre bőségben legyetek.*” (2Korinthus 9,7–8)

Öszinte testvéri szeretettel az ügyintéző bizottság nevében:

Sonnleitner Károly

Szombat

EGYSÉG KRISZTUSBAN

Világunk a felbomlás és a szétesés szélére jutott. Ennek az állapotnak a gyökere a következő kijelentés beteljesedésében ismerhető fel: „Azt pedig tudd meg, hogy az utolsó napokban nehéz idők állnak be, mert lesznek az emberek magukat szeretők.” (2Timótheus 3,2) Ahol emberek csak az önszeretetet ismerik – amely az emberek között egységet teremtő szeretet ellentéte –, ott törvényszerű az örökös viszály és a közösségek szétesése, a legkisebb közösségtől, a családtól kezdve a tágabb közösségeig, az egész társadalomig.

Ezért mindenütt keresik a megoldást, s elemi erővel jelentkezik az egységteremtés igénye. Egyre inkább úrrá lesz az a gondolat, hogy az egyes társadalmak és a globális emberi közösség egységét az egyházaknak kell kimunkálniuk. Dr. Raber Müller, aki húsz éven át volt az ENSZ főtitkár-helyettese, a következőket mondta a „Világvallások II. parlamentje” rendezvényen Chicagóban, 1993-ban: „Mindent megpróbáltunk, és szánalmas kudarcot vallottunk. Ha a világ nem születik újjá lelkileg, az emberi civilizáció kipusztulásra van ítélve.” Majd szenvedélyesen folytatta: „Vallások, szellemi hagyományok! Szüksége van rátok a világnak!... Ti legyetek újra a világitótornya, vezetője, prófétája... Nektek kell ezen a planétán megadni az emberi magatartás isteni vagy kozmikus törvényeit. Alakítsátok ki az egyetértés játékszabályait!” (Világetosz, Egyházfórum, Budapest, 1997, 70. o.)

A világ tehát az egyházaktól, azok egységre jutásától és társadalmi befolyásától várja a világméretű tragédiából való kiemelkedés megoldását.

De nemcsak a világban tapasztalható az egység fájdalmas hiánya. Maradék egyházunkban is tapasztalható ez a jelenség. Egyrészt a tanbeli eltérések, a lazaság, a kor-szellemhez való elvtelen alkalmazkodás és a biblikus erkölcsi mércékhez való ragaszkodás ellentéte okoz feszültséget. Másrészt viszont a kicsinyes irigység, féltékenység, gyanakvás – tehát az „én”-nek való meghalás hiánya – állít szembe testvért a testvérral. Mikor válik eggyé Isten népe? Mikor teljesedik be Jézus főpapi imádságának a könyörgése, hogy az övéi „egyek legyenek, mint ahogy Ő egy Atyjával”? Lesz-e valaha egység Jézus Krisztusban, és ha igen, akkor hogyan, mikor jön létre? Tanulmányozzuk Jézus Krisztus legfontosabb útbaigazítását erről a kérdéssel, az Ő főpapi imáját, amelyet János evangéliuma 17. fejezete örökített meg számunkra. Az első kérdésünk: Kik között kívánta, illetve látta egyáltalán lehetségesnek az egység megvalósulását Jézus?

A főpapi imádság következő részletei vallanak erről: „Megjelentettem a Te nevedet az embereknek, akiket e vi-

lágból nékem adtál. Tied voltak, nékem adtad őket, és a Te beszédedet megtartották... Mert ama beszédeket, amelyeket nékem adtál, önékik adtam, és ők befogadták, igazán megismerték, hogy én Tőled jöttem ki, elhitték, hogy Te küldtél engem. Én ezekért könyörgök, nem a világért könyörgök, hanem azokért, akiket nékem adtál, mert a Tied.” (János 17,6. 8–9) Jézus tehát eleve csak azoknak a hitben való egységéért könyörgött, akiket az Atya néki adott, mert az övéi.

Miért lehetetlen az egység mások között? Miért látjuk helytelennek pl. az ökumenikus egységtörekvéseket? Az ökumenikus egység fogalma merőben különbözik a bibliai egységfogalomtól az alábbi vonatkozásokban: 1.) Nem a hívők hitben, Krisztusban való egysége a cél, hanem az egyházak egysége. 2.) Nem az igazságban való egység a cél, hanem az igazság ún. pluralizmusának, „többszámúságának” elfogadtatása alapján vélik elérni az egységet. 3.) Szabadság nélküli egységet akarnak, ami semmiképpen sem valódi egység, mivel az ökumenikus mozgalomban tiltott az ún. prozelitizmus, az egyik egyházból a másikba való áttérés, azaz ezzel együtt a misszió. 4.) Jellemző János 10,16 félreértelmezése is: „Más juhaim is vannak nékem, amelyek nem ebből az akolból valók, azokat is elő kell hoznom, és hallgatnak majd az én szómra, és lesz egy pásztor és egy nyáj” – mondta Jézus. (Helyesbített fordítás szerint.) Az ökumenikus mozgalom értelmezése szerint egy akolban, egy látható szervezeti egységben, egy földi vezetés alatt, a római pápa főségével kell ennek az ígéretnek beteljesednie. Az összeresztény, sőt öszvallási egység jelképének és fejének a protestánsok is elfogadják ma már a pápát, csekély kisebbség kivételével. Jézus szavai szerint viszont a különböző egyházakból kihívott őszinte hívőkből – akik valósággal az Ő juhái – áll majd össze a végső, egységes „maradék nyáj”, Jézus dicsőséges megjelenése előtt. Vezérük pedig maga Jézus, a jó Pásztor lesz. E két értelmezés összeegyeztethetetlen egymással.

Mit mondhatunk továbbá az egyes hívők közötti egységről Jézus főpapi imája alapján? Jézus ezt kérte Atyjától: „Szenteld meg őket a Te igazságoddal, a Te Igéd igazság.” (17. vers) Az Ige általi megszentelődés többet jelent a Biblia alkalmi olvasásánál. A lélek szentség utáni sóvárgásának beteljesüléséről van szó, a Szentírással való folyamatos belső kapcsolat által, amint Jézus Krisztus mondta hegyi beszédében: „Boldogok, akik éheznek és szomjúhozják az igazságot, mert ők megelégtítenek.” (Máté 5,6) „Igen, ha a bölcsességért kiáltasz, és az értelemért a te szódat felemeled, és keresed azt, mint az ezüstöt, és mint a kincseket, kutatod azt, akkor megérted az Úr félelmét, és Isten ismeretére jutsz” – olvassuk Példabeszédek könyvében is (2,3–5). Ha

igazságot, igaz életet sóvárgó lélekkel kutatjuk az Igét, akkor valóban megszentelődést eredményez. Segít legyőzni közönyünket, szentségtelen vágyainkat, és betölt minket azzal a szent tisztasággal, amely Isten „látásához” vezet, és a Vele való meghitt közösséggel ajándékoz meg bennünket.

Kérjük Istentől az igazság, az igaz élet utáni éhséget és szomjúságot, amely sok „hívóból” sajnos annyira hiányzik, és ami annyira boldogtalanná tesz. Isten tudja ezt felfakasztani bennünk, ha őszintén kérjük, és nem zárjuk be szívünket a Szentlélek munkája előtt.

„Ha Isten népe értékelné Isten szavát, akkor mennyország lenne a gyülekezetben. A keresztények törekvőek lennének, és éheznek az Ige tanulmányozását. Nyugtalanul várnák az időt, amikor szöveget szöveggel vethetnek egybe, és elmélyedhetnek az Igében. Mohóbban várnának az Ige világosságára, mint a reggeli lapra, folyóiratokra vagy regényekre. Legfőbb kívánságuk lenne, hogy Isten Fiának teste és vére táplálja őket. Ennek eredményeképpen életük az Ige elveihez idomulna. Az Ige utasításai olyanok lennének számukra, mint az élet fájának levelei. Kútforrás fakadna bennük, amely az örök életre buzog. A kegyelem üdítő záporai éltetnék, frissítenék lelküket, feledtetnének velük minden vesződéséget és fáradtságot. Az ihletés szavai erősekké és bátrakká tennék őket... A Biblia, csakis a Biblia válthatja ki ezt a jó hatást. Isten bölcsessége és hatalma nyilatkozik meg általa, és teljes erejével munkálkodik azok szívében, akik befogadják. Micsoda magasságokat érhetnének el, ha egybehangolnánk akaratainkat Isten Szavával!” (Ellen G. White: *Bizonyosságtételek VIII.*, 193–194. o.)

„*Én óérettük odaszentelem magamat, hogy ők is megszenteltek legyenek az igazságban*” – mondta Jézus, ugyancsak főpapi imájában (János 17,19). A megszentelődés további alapfeltétele Krisztus áldozatának mély megértése, a valódi hála érte, s ebből fakadó erkölcsi elkötelezettségünk elfogadása, örömmel vállalása. A nagy, önző „én”-t, amely az igazi szeretet és egység megvalósulásának akadályá Isten népe között, csak a keresztáldozat hitbeli elfogadása semmisítheti meg bennünk. Ennek a tapasztalatnak a részese volt Pál apostol, és hasonlóképpen részeseidünk kell benne nekünk is, a következő ige szerint: „*Krisztussal együtt megfeszítettem. Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus, amely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem és önmagát adta értem.*” (Galata 2,20)

Főpapi imájában Jézus elsősorban az övéi egységéért könyörög. Kétszer említi ebben az imában a megszentelődés nélkülözhetetlenségét az egység megvalósulása érdekében. Jézus azt kérte az Atyától, hogy az övéi, akik befogadták Isten beszédét – azaz elméletileg egyetértésben vannak vele – meg is szentelődjenek az Ige által, teljesen befogadva Krisztus önfeláldozó, helyettes áldozatát.

Testvéreim! Mindannyiunknak szembesülnünk kell azzal a ténnyel, hogy az egység hiánya valódi megszentelődésünk hiányáról tanúskodik. Milyen szomorú, hogy

vannak, akik nyíltan kimondanak egymás ellen irányuló, versengésről, féltékenységről, rosszhiszemű gyanúsításról tanúskodó szavakat, amelyeket pedig mélységesen szégyellni és megökölni kellene a szívünkben a Szentlélek által, nem pedig büszkélkedni velük, mintha egyenesen keresztény erény lenne ezek jegyében egymással harcolni!

Az idők jeleinek „hangos kiáltása” szinte a fülünkbe harsog, vegyük hát komolyan, hogy fel kell lépnünk a lelki növekedés magasabb lépcsőfokára: valódi megszentelődésben kell részesülnünk. Ha ez megtörténik, az egység magától megvalósul. Ha ez hiányzik, hiába mondogatjuk egymásnak: „Legyen egység, legyünk egyek egymással!” Jézus hasonlata szerint, ha a pohár vagy a tál belsejét megtisztítjuk, magától rendben lesz a külseje is. „*Vak farizeus, tisztítsd meg előbb a pohár és tál belsejét, hogy külsejük is tiszta legyen*” – mondta Jézus a farizeusoknak (Máté 23,26).

Főpapi imájában Jézus világosan rámutatott arra is, milyen csodálatos eredménye lesz annak, ha az övéi között megvalósul a valódi megszentelődésen alapuló egység: akkor nem lesz akadálya annak, hogy az isteni, mennyei szeretet kitöltessék a szívükbe, s ennek nyomán a világban minden őszinte lélek felismeri Krisztus Isten Fia voltát, mennyei küldetését, és elfogadja az evangéliumot. „*Én azt a dicsőséget, amelyet nekem adtál, önékik adtam, hogy egyek legyenek, amiképpen mi egy vagyunk... Megismertetem velük a Te nevedet... hogy az a szeretet legyen bennük, amellyel engem szeretted... hogy elhiggye a világ, hogy Te küldted engem.*” (János 17,26. 21) „*A reménység pedig nem szégyenít meg, mert az Isten szeretete kitöltetett a mi szívünkbe a Szentlélek által, ki adatott nekünk.*” (Római levél 5,5)

Ellen G. White írja: „Az irgalmat hordozó utolsó fény sugar, a világnak kegyelmet hirdető utolsó üzenet Isten jellemének – a szeretetnek – megláttatása lesz. Isten gyermekei mutassák be Uruk dicsőségét!... Krisztus mindennél jobban vágyik olyan emberek után, akik megismertetik a világgal Lelkét és jellemét. A világnak pedig mindennél nagyobb szüksége van arra, hogy emberek bemutassák a Megváltó szeretetét... Krisztus mindent megtett azért, hogy egyháza a világ Világosságától fénylő, Immánuel dicsőségét hordozó, átalakult közösség legyen... Krisztus vallása... énunktől megüresített szívét jelent, és Krisztus állandó jelenlétének áldásait... Krisztus nem azt mondja követőinek, hogy igyekezzenek világítani, hanem így szól: »Fénylő a ti világosságotok!« (Máté 5,16) Ha Isten kegyelmében részesültetek, fénye bennetek van. Távolítsátok el az akadályokat, és az Úr dicsősége megmutatkozik! Akkor majd árad a fény, hogy áttörje és eloszlassa a sötétséget, akkor önkéntelenül is világítani fogtok magatok körül.” (*Krisztus példázatai*, 287., 289., 290. o.)

Jézus főpapi imája alapján tehát így összegezzük Jézus egységről szóló tanítását: Az olyan emberek – akár keresztények – esetében, akik között nincs eszmei egység, lehetetlen a valódi együttműködés, igazi egység. Olyan reménytelen vállalkozás ez, mint „a vas és a cserép ötvö-

zése” (Dániel 2,43). Egyértelmű eszmei különbség esetén kötelező az elkülönülés, a tévedéstől való elhatárolódás. Eszmei azonosság esetén viszont az egymás közötti valódi, mennyei szereteten alapuló egység elérése a kötelező. Ennek pedig egyetlen útja az egyes hívek valódi megszentelődése.

Imaheti felolvasásunkat egy bátorító, hívogató, benünket Krisztus iránt és a megmentendő világ iránt elkötelező bizonyoságtétellel zárjuk: „Amikor megvalósul közöttünk az az egység, amelyért Krisztus imádkozott,

akkor véget ér a hosszú küzdelem, amit Sátán és serege folytat Isten és az igazság ellen.” (Ellen G. White, „Ne félj, csak higgy!”, jún. 18.)

ÁTGONDOLANDÓ KÉRDÉSEK:

- Jézus Krisztus kik között látta megvalósíthatónak az egységet?
- Kik között lehetetlen egységet teremteni?
- Mít tehetünk Isten népe egysége érdekében?

Vasárnap

EGYSÉG A HITBEN

„Mert nem szégyenlem a Krisztus evangéliumát, mert Istennek hatalma az minden hívő üdvösségére, zsidónak először, meg görögnek. Mert az Isten igazsága jelentetik ki abban hitből hitbe, miképpen meg van írva: Az igaz ember pedig hitből él.” (Római levél, 1,16–17)

A Krisztusban való egység és a hitbéli egység egymástól el nem választható. Az igaz keresztények egysége nem kívülről jön, hanem belülről fakad, természetes módon: a bennem élő Krisztus és a benned élő Krisztus egységben és szeretetben lesz egymással, minden emberi erőlködés és kényszerítés nélkül. Krisztus pedig hit által lakozhat a szívünkben (Efézusi levél, 3,17).

Pál apostol meghatározása szerint „a hit a reményllett dolgok valósága, és a nem látott dolgokról való meggyőződés” (Zsidókhoz írt levél, 11,1). Fontos az egyetértés a hitelvekben, de ha megvan is, ez önmagában még nem hitbéli egység. A hitbéli egység az élő, átfőmáló hitben való egységet jelenti, és egyben a szeretetben való egységet is, ami nyilvánvalóan több a tantételek ismereténél vagy hirdetésénél. Mindennek alapját pedig az Isten beszédébe vetett teljes és feltétel nélküli bizalom jelenti. Amit Isten az Igében kijelent, az nem „talán” és nem „esetleg”. Nem számít, én mit gondolok, érzek, vagy tapasztaltam: ha ezek ellentmondanak Isten szavának, akkor ezekben van a hiba – Isten beszéde az egyetlen igaz valóság. Isten pedig kijelentette, hogy Jézus a hívőkben lakozik: „Krisztus tibennetek van, a dicsőségnek ama reménysége.” (Kolossé 1,27, pontosított fordítás szerint)

Az evangélium legnagyobb titka Krisztus élete bennünk. Isten hatalma ez, amely megőriz(het) minket. Krisztus „jó híre”, a Felkent, a Szentlélek teljességével bíró teremtő és üdvözítő Isten evangéliuma, örömhíre az, hogy Ő él bennünk, és megvalósítja, amit megközelíteni sem tudnánk a magunk erejéből: Isten életét, az igaz éle-

tet. Minden emberi próbálkozás csak vergődés és zsákutca, az evangélium megmentő üzenete az egyetlen valódi és tökéletes örömhír.

Hitünk arányában lehet Krisztus élete nyilvánvalóvá a mi halandó testünkben. A hit: mélység. Az elméleti elfogadás még csupán a felszín, a kincseket a mélység rejti. Az életem minősége tesz bizonyoságot a hitem mélységéről és minőségéről. Ha nem vagyok más, jobb, mint öt évvel ezelőtt, akkor öt évet elvesztegettem az életemből. Isten munkálja bennünk a hit növekedését, nekünk ezt igényelnünk kell, együttműködnünk Istennel, „tusakodnunk a hitért, amely egykor a szenteknek adatott” (Júdás 3).

A hitbéli egység az élő hitben való egységet jelenti – az ilyen hitben járó hívek között természetes egység van. A halott hit, amely csak tantételekben, elméleti igazságok hangoztatásában merül ki, törvényszerűen szőrszálhasogatást, torzsalkodást és versengést eredményez. Élő-e a hitem? Ezt abban mérhetem le, hogy valóságnak veszem-e, amit Isten mond, és aszerint cselekszem-e, még ha minden ellene is mond ennek? Milyen szomorú, ha testvérek a nehézségek és akadályok láttán kijelentik: „A hit itt nem segít, ez a valóság.” Nem. Isten beszéde és ígérete a valóság. A terheink hegyekké nőhetnek, de egy mustármagnyi hit eltünteti a hegyeket. Vagy a hit tűnik el, vagy a hegy, harmadik lehetőség nincsen. Ha hitben átadtam Krisztusnak a hegynyi terheimet, akkor ez nem fogja tovább nyomni a vállamat, bár lehet, hogy e pillanatban még semmi nem változott a körülményeimben. Cselekedetekből lesz teljessé és élővé a hit (Jakab 2,17). A hit elsődlegesen bizalmat jelent. Tudhatom, hogy Krisztus által lehet járni a vízen: de ha járnom kellett volna, és nem mertem megpróbálni, halott hitem van. Ha tudtam Krisztusban bízni, a hitem erősebb lett a próbában, s ez hozzásegít a hit újabb magaslatainak eléréséhez. Hitből hitbe jelentetik ki, valósul meg az életünkben

Isten igazsága. Hitből, és még újabb hitből. Az élő hit folyton növekszik, erősödik, még ha vannak is hullámvölgyek az életünkben.

De nem biztos, hogy hullámvölgy az, amit mi annak gondolunk. A hitben való előrehaladás törvényszerűen megpróbáló helyzeteket eredményez. Sokan, mihelyt valamilyen nehézség éri őket, azonnal elcsüggednek, erőtlenné válnak. Pedig éppen a próba az – még ha fájdalmas is –, amely szilárdá teszi azt, amit korábban elméletben elfogadtunk. Amikor megismerünk egy új igazságot, örvendezünk neki, és úgy gondoljuk, hogy hiszünk benne. Ez még egyelőre a felszín. Ha átmentünk a tűzpróbán, és épen kerültünk ki belőle, akkor lesz a szó igazi értelmében a miénk ez az igazság. „A kincsünk cserépedényben van” (2Korinthus 4,7), de szilárd, és tűzben kiégetett cserépedényben. Aki menekül a tűztől, és úgy tekint a próbára, mint valami csapásra és hallatlan dologra, félt, hogy „nem lesz tisztességre való edény, megszentelt, és hasznos a gazdának, minden jó cselekedetre alkalmas” (2Timótheus 2,21).

Bár a hitbeli egység fontos dolog, még ezen a területen is vigyáznunk kell arra, hogy kizárólag Isten legyen az első helyen az életünkben, ne a hitünk, vagy akár az Istenért végzett munkánk. A saját hitünk is lehet bálvány,

ha abban bízunk, és nem az élő Istenben. Nem a hitem ment meg engem, hanem az, amit Krisztus elvégzett és elvégez érttem. A hit eszköz, amely valósággá teszi számomra Isten ígéreteit, beszédét. Eszköz, nem cél – bár igaz, hogy az eszköz nélkül semmire sem jutunk.

A magunk iránti bizalmatlanságban, de az Istenbe vetett tökéletes bizalomban, hitben kell munkálkodnunk, és hitben kell várnunk Jézust, a mi teremő és megváltó Istenünket, aki hamarosan megjelenik az ég felhőiben. „Ti pedig, szerettem, épülvén a ti szentséges hitetekben, imádkozván Szent Lélek által, tartsátok meg magatokat Isten szeretetében, várván a mi Urunk Jézus Krisztus irgalmasságát az örök életre.” (Júdás 20–21)

ÁTGONDOLANDÓ KÉRDÉSEK:

- Mit jelent számomra személyesen Krisztus halála és feltámadása?
- Miben nyilvánul meg az élő hit az életemben?
- Mi a gyakorlati útja az Isten ígéreteire való támaszkodásnak?
- Hit, szeretet, egység: ha valamelyik hiányzik, megvan-e a másik kettő? Hogyan lehet az enyém?

Hétfő

EGYSÉG AZ EVANGELIZÁCIÓBAN

Sokan úgy gondolják, hogy a missziómunka végzése elsősorban egyénre szabott, személyes feladatot jelent, amelyet mindenki a maga területén, saját elgondolásai szerint, másoktól függetlenül végez. Ennek is megvan a maga szerepe és jelentősége, de a Biblia egész szemlélete alapján mégis kimondhatjuk, hogy az evangelizáció legeredményesebb módja a közösségi munka. Ennek igazságát nem nehéz belátnunk, ha átgondoljuk, miért hozta létre Isten mind az ó-, mind az újszövetségi egyházát (2Mózes 19,5–6; 1Péter 2,9), és a végidőben elhívott közösségére mekkora feladatot bízott (Máté 24,14; Jelenések 10,11). Mindezek mellett a Szentírás arról is egyértelmű bizonyosságot tesz, hogy e hatalmas szolgálat elvégzéséhez milyen jellegű és minőségű lelki közösség, egység és együttműködés szükséges a különböző talentumokkal rendelkező tagok részéről. „Ismét mondom néktek, hogy ha ketten közületek **egy akaraton** lesznek a földön minden dolog felől, amit csak kérnek, megadja nékik az én mennyei Atyám.” (Máté 18,19)

„Hanem az igazságot követvén szeretetben, mindenestől fogva növekedjünk abban, aki a fej: a Krisztusban; akiből az egész test szép renddel egyberakattván és egybeszerkesztvén

az Ő segítségének minden kapcsaival, minden egyes tagnak mértéke szerint való munkássággal teljesíti a test növekedését a maga fölépítésére, szeretetben.” (Efézus 4,15–16)

A Biblia Krisztus élő egyházát gyümölcstermő szőlőhöz (Ésaiás 5. fejezet; János 15. fejezet), vagy egy egészséges test összehangolt, harmonikus működéséhez hasonlította (1Korinthus 12. fejezet).

Isten műve a történelemben mindig akkor fejlődött igazán, amikor mindenki, a legkisebbnek látszó tag is tehetségének megfelelően „teljesítette a test növekedését”, vagyis Isten szolgálatának rendelte alá összes képességét.

Ahogy a fizikai test is csak minden szerv összehangolt együttműködése által képes optimálisan fejlődni, úgy Isten egyháza is csak az egységes munka által lehet hatékony a környezete számára.

„A szőlőnek számos vesszője van, s bár a vesszők különbözőek, mégsem civakodnak. Egységbe forr a sokféle tulajdonság. Az ágak mind egy forrásból nyerik táplálékukat. Ez a Krisztus-követők egységének ábrázolása. Különböző feladatuk ellenére is egyetlen vezetőjük van, egyvalaki a »fő«. Ugyanaz a Lélek munkálkodik általuk, más-más módon. Ez összehangolt tevékenység, bár az ajándékok

különbözőek. Világossá válik ebből, hogy aki valóban egy Jézussal, sohasem viselkedik úgy, mintha egymagában teljes egész lenne...” (Ellen G. White, 19. levél, 1901)

„Az első tanítványok nagyon különböztek egymástól. Feladatuk az volt, hogy a világ tanítói legyenek, mint tanítók azonban teljesen eltérő jellemvonásokat mutattak. Az eredményes munkálkodás érdekében azonban szükséges volt, hogy a különböző természetű és más-más életfelfogású férfiakat azonos érzés, gondolat és magatartás forrassa egyé. Ezt az egységet akarta Jézus megalapozni bennük, ezért arra törekedett, hogy Ővele legyenek egységben. Jézus Krisztus ezt a vágyát főpapi imájában tárja Atyja elé: »Hogy mindnyájan egyek legyenek; amint Te énbennem, Atyám, és én Tebenned, hogy ők is egyek legyenek mibennünk... hogy megismerje a világ, hogy Te küldtél engem, és szeretted őket, amiként engem szeretted.« (János 17,21–25)” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, 14. o.)

Bizonyára a fenti ígék valóra válása hozta meg az őskeresztény korszak máig utolérhetetlen missziós eredményeit. A jeruzsálemi gyülekezetről olvashatjuk: „Azon a napon mindegy háromezer lélek csatlakozott hozzájuk, és foglaltak voltak az apostolok tudományában és a közösségben... mindnyájan pedig, akik hittek, együtt voltak... Az Úr pedig minden napon szaporította a gyülekezetet az üdvözülőkkel.” (Apostolok cselekedetei, 2,41–47) E korszak kezdeti, csodálatos eredményeit találóan foglalja össze a következő néhány sor:

„Krisztus vezetése és tanítása folytán a tanítványok megértették: szükségük van a Szent Lélek erejére, hogy megkezdhessék munkájukat. Többé nem oszlottak különböző csoportokra, nem voltak többé egymást meg nem értő, független emberek, akik egymással ellenkeznek. Már nem reménykedtek világi nagyság és méltóság elérésében. »Egy akarattal« voltak eltelve, »szívük-lelkük egy volt« (Apostolok cselekedetei, 2,46; 4,32). Gondolataik középpontjában Krisztus volt, s egyetlen céljuk országának építése lett. Lelkületük, jellemük hasonlóná vált a Mesteréhez, és az emberek láthatták rajtuk, hogy »Jézussal voltak« (Apostolok cselekedetei, 4,13)... Szoros kapcsolatban voltak Krisztussal, s ez boldog közösséget, egységet teremtett közöttük...” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, 30–31. o.)

A fenti idézet tanulságait a következő pontokban foglalhatjuk össze:

1. A különböző egyéniségű, vérmérsékletű és szemléletű emberek között csak akkor jöhet létre valódi egység a munkában, ha szoros egységben vannak Krisztussal. Csak Krisztus Lelkének befolyása eredményezhet gyümölcsöző összhangot szolgálatainkban.

2. Ennek természetes következménye, hogy ha mindenkit a „Krisztus szeretete szorongat” (2Korinthus 5,14), akkor mindenkiből eltűnik a „ki a nagyobb, bölcsőbb, jobb?” versengése, és „mindenki a másikat különbnek tartván magánál” (Filippi 2,3), ki-ki segíti, támogatja testvérét a szolgálatban.

3. Valódi együttműködés elve csak azok között képzelhető el, akik szolgálni akarnak, akikben közös szándék, akarat és cél él, akiknek „szíve-lelke egy”, hogy másokkal is megosszák az örömeiket.

Milyen tanácsokat, figyelmeztetéseket fogalmazott meg Ellen Gould White örök tanulságul az Isten művében való egységes munkálkodás fontosságáról, jelentőségéről? Különösen megfontolandók lehetnek ezek a sorok a prédikátorok és gyülekezeti tagok közös munkájával kapcsolatban, de a testvérek egymás közötti, illetve a prédikátorok együttes, egységes munkálkodásának kialakításához is:

„Healdsburgi tartózkodásom alatt gépek elé fogott lovakat láttam. Férjem megvizsgálta, elég erős-e a hám. A lovak elindultak, hogy vontassák a terhet. Néhány ló kilépett a hámból, s kezdték rángatni a terhet. De semmire sem mentek, mert nem húztak együtt a többi lóval. Visszatekintettek, s mintha azt gondolták volna, hogy a teher mozdítása tőlük függ. Az egyik oldalára mentek, majd a másikra, idegesek lettek, a többiek elé ugrottak. Azt hitték, hogy húzzák a terhet, amikor még semmit sem mozdítottak rajta. Ha a helyükön maradnak, húzhatták volna a teher rájuk eső részét, s fontos szolgálatot végezhetek volna. De amikor a vezető lovak elé vágtak, nem húzták a terhet, hanem csak útban voltak, akadályozták a többieket a munkában...”

Fölébredtem, majd visszaaludtam, s azt álmodtam, hogy férjem rendezni próbálta az ügyeket a Battle Creek-i gyülekezetben. Nehézségei voltak. Ketten vagy hárman elég bölcsnek vélték magukat, hogy rendbe hozzák a gyülekezetet. Volt gépük, amellyel dolgozhattak, és mindegyikük gépe nagyobb géphez volt kapcsolva. Mindenkinek dolgoznia kellett a gépén, s akkor a nagy gép gyönyörűen működött, a nagy kerék minden fordulata pontos volt. De ha bárki elhanyagolta a nagy géppel összekapcsolt saját gépét, a nagy kerék minden fordulata fülsértő hangot adott, s nem csupán azt az épületet zavarta meg, amelyben volt, hanem a szemben lévő épület is beleremegett, megrázkódott.

Különösen két embert láttam, aki odahagyva gépét, a nagy kereket figyelte, azon akart igazítani, hogy simábban, egyenletesebben forogjon. De beavatkozásuk nem javított a helyzeten, csak még kellemetlenebb hangot eredményezett. Azt gondoltam, hogy ha mindenki a saját gépe mellett állna, ha szorgalmasan és hűen végezné a munkáját, nem lenne baj a nagy géppel. Ám a nagy gép zaja többek figyelmét elterelte munkájukról. Ezt a bajt most már rendezni kellett. Mindenki tudni akarta, miért működik akadozva a nagy gép. Férjem határozottan így szólt: »Akik elhagytátok a saját gépeteket, hogy a nagy kereket igazgassátok, túlléptétek hatáskörötöket. Ha ottmaradtatok volna a saját gépetek mellett dolgozva, nem lenne baj a nagy géppel.«” (Ellen G. White: *Igehirdetések és beszédek*, I. rész, Álom az együttműködésről c. fejezet)

„Két testvér dolgozik ugyanazon a mezőn. Mindkettőnek megvan a feladata, de Sátán megkísértette őket: nem

Minden tekintetben sok. Mindenekelőtt, hogy az Isten rájuk bízta az Ő beszédeit.”

Kétségtelenül nagyon fontos az ismeret, mégis alapvetően az avatja Isten családjának tagjává az embert, hogy **miként viszonyul** a megismert világosságához, nem pedig az, hogy **mennyit** ismer az Igéből. Az Isten iránti szeretet, engedelmesség és bizalom jellemzi Isten családjának tagjait, legyenek bárhol a Földön. Isten gyermekei vagyunk, Ő teremtett minket, Ő adott fizikai életet és örök életet nekünk. A jó értelemben vett gyermeki lelkiületet kell ápolnunk magunkban Jézus tanítása szerint: „Bizony mondom néktek: Aki nem úgy fogadja az Isten országát, mint gyermek, semmiképpen nem megy be abba.” (Lukács 18,17)

Mi jellemzi tehát Isten gyermekét, milyenekké kell lennünk nekünk is? A legalapvetőbb két jellemző a szeretet és a bizalom. A gyermeknek feltétlen a bizalma édesanyja és édesapja iránt, gondoskodásuk, jóakaratauk és szeretetük iránt. A gyermek számára teljesen természetes és kétség nélküli, hogy ő a szüleié, a szülei pedig az övéi. Örömet jelent számára az együttlét, és hiányzik a szülő, ha távol kerül tőle. A szülők feladatokat bízhatnak a gyermekre, s ha nem sikerül is – minden jó szándék ellenére – minden a legtokéletesebben, a gyermek mégis örömmel teszi, amit tesz, a szülők pedig örömmel fogadják azt. Egy óvodástól senki nem vár művészi festményt, s ha rajzol egy kedves kis virágot, ez örömet jelent mind a gyermek számára, mind a szülő számára, akinek készítette. A szeretet és a jó szándék a maga nemében tökéletessé avatja.

Van, amikor a szülőnek meg kell tagadnia bizonyos

dolgokat a gyermekétől, nem teljesítheti mindenben a kívánságait, de ez egyáltalán nem azt jelenti, hogy ne szeretné őt – éppen a gyermek érdekében teszi ezt.

Isten családja olyan család, amelynek folytonosan bővülnie és növekednie kell. Az Úr szeretne bevonni minden embert abba a közösségbe és egységbe, amelyet elrendelt e család számára, szeretne mindenkit az ajándékaiban és ígéreteiben részesíteni. Ezzel a feladattal bízta meg családtagjait, és feladatunk az, hogy Isten jellemét, szeretetét és igazságosságát képviseljük az Őt nem ismerők előtt. „És az élet megjelent, láttuk és tanúbizonyságot teszünk róla, és hirdetjük néktek az örök életet, amely az Atyánál volt, és megjelent nekünk. Amit hallottunk és láttunk, hirdetjük néktek, hogy nektek is közösségetek legyen velünk, mégpedig a mi közösségünk az Atyával és az Ő Fiával, Jézus Krisztussal.” (1János 1,2–3)

ÁTGONDOLANDÓ KÉRDÉSEK:

- Tudok-e szeretettel és megbecsüléssel tekinteni azokra a hívőkre is, akik nem tagjai a látható egyháznak?
- Isten iránti szeretetből cselekszem-e mindennapi életemben, vagy megszokásból, illetve csupán kötelességtudásból?
- Látom-e a fontosságát annak, hogy mást is bevonjak Isten családjába, és mit teszek ezért?
- Szeretem-e valóságosan az embereket akár a gyülekezetben, akár azon kívül?

Szerda

EGYSÉGBEN A PRÓBÁK KÖZEPETTE

Mélyítsük el kapcsolatunkat egymással a nehéz időkben!

Mindannyian idegenkedünk a próbáktól. Idegenkedünk, hiszen megfosztanak bennünket a kényelmes, gondtalan élettől, küzdelmet jelentenek, és gyakran elbukunk bennük.

Jakab apostol szerint azonban kifejezetten örülnünk kellene a megpróbáltatásoknak: „Teljes örömmel tartsátok, atyámfiai, amikor különféle kísértésekbe estek. Mert a hitek próbája kitartást szerez.” (Jakab 1,2–3) Tehát oka van az örömmel, ti. a fejlődés lehetőségét kell meglátnunk minden küzdelemben. Csakis ezek által nemesülhet a lélek és fejlődhet a jellem: „A kékek és a sebek távoztatják el a gonoszt, és a belső részekig ható csapások.” (Példabeszédek 20,30)

Beláttuk-e, megtapasztaltuk-e ezt a törvényszerűséget az életünkben? Elevenen él-e bennünk ennek tudata mindennapjainkban, és erőt ad-e a nehézségek idején, a küzdelmekben?

A Biblia és a tapasztalat azt mutatja, hogy a próba elhordozása és a megállás a nehézségekben nem csak annak a hitét teszi próbára, és nem csak annak a lelki fejlődését szolgálja, aki nehéz körülmények közé kerül. Ilyen helyzetekben mutatkozik meg ugyanis az igazi összetartás, a testvéri szeretet ereje, vagy adott esetben a hiánya: „Akár szenved egy tag, vele együtt szenvednek a tagok mind; akár tisztességgel illetetik egy tag, vele együtt örülnek a tagok mind.” (1Korinthus 12,26) Az élő, eleven testvéri

közösség nem a hitvallás azonosságában mutatkozik meg, hanem a mindennapi élethelyzetekben. Megváltónk sem csupán hitvallást hozott az emberiségnek, hanem az együttérzés, az emberi élet hétköznapi nyomorúságaival és szenvedéseivel való teljes azonosulás életpéldáját. Pál apostol is bizonyára Mesterére tekintett, amikor a gyülekezeti közösség kívánatos képét állította elénk. De gondolhatott kortársaira is, akiktől ő maga is együttérzést kapott viszontagságos életútja során (pl. Galata 4,15), és a hittestvérek egymás iránti könyörületét és önfeláldozását is megdicsérte (2Korinthus 8,1–4).

Azonban az egység, az összetartás, egymás támogatása a megpróbáltatásokban nem a kereszténység kiváltsága. Érző szívű, az emberi szenvedés iránt fogékony emberek minden korszakban ugyanúgy viszonyultak próbákba jutott felebarátaikhoz. Az Ószövetségben is nagyszerű példákat találunk erre. Elég, ha Jób barátaira gondolunk, akikre rendszerint csak úgy emlékezünk, hogy feddőtek és vádaskodtak az ártatlanul szenvedő emberrel, ami igaz is. Ugyanakkor ritkán figyelünk fel arra az önfeláldozásra, készségre és együttérzésre, aminek szintén tanúbizonyságát adták, mielőtt a fájó szavakat kimondták volna. Önzetlenségükkel szinte mindannyiunkat megszégyenítenek. Hiszen biztosan messziről érkeztek (ld. állattartó életmód, Jób nagyon gazdag jószágállománya, vö. Ábrahám és Lót különválásának okával – 1Mózes 13,5–9). A távolság ellenére vették a fáradságot, és személyesen látogatták meg barátjukat, amikor tudomást szereztek az őt ért csapásokról. Sőt, nemcsak az utazásra vállalkoztak, hanem az ott-tartózkodásra is időt szántak: megérkezésük után egy egész hétig némán gyászoltak a szenvedővel, érezték, hogy ebben a rendkívüli helyzetben nincs helye a hétköznapi vigasztalás szavainak (2,12–13). Hasonlítsuk össze ezt a saját korunkkal! Mennyivel könnyebb lett volna gyorsan odavetni néhány gyors, felszínes, vigasztalónak szánt szót, azután távozni, sietni tovább a dolgunkra! Mennyivel kifejezőbb lehet a szenvedés óráiban a néma együttérzés, a hallgatás és társul szegődés a szenvedő számára!

Hasonlóan szép és tanulságos beszámolót olvasunk a Dávid üldöztetéséről szóló egyik rövid részletben (1Sámuel 23,15–18). Annak bizonyosságát látjuk itt, hogy Jonathán igazi barát, Istent igazán féltő és ismerő ember volt: Nem hagyta nyugodni igazságtalanul szenvedő barátja sorsa. Nem elégedett meg azzal, hogy imában kéri Dávid és vele bujdosó társai érdekében Isten gondviselését, saját dühöngő apjával szemben. Érezte, hogy többre van szükség, mert Dávidot a csüggedés veszélye fenyegeti. Érző, gondolkodó emberként beleélte magát Dávid helyzetébe, és érezte, mennyit jelent a tapintható emberi támasz. Mi is tudjuk ezt, de rendszerint csak akkor gondolunk rá, amikor mi magunk kerülünk megpróbáló élethelyzetbe. Pedig ebben a vonatkozásban is igaz, hogy „amit akartok, hogy az emberek tiveletek cselekedjenek, mindazt ti is úgy cselekedjétek azokkal” (Máté 7,12). Jonathán is elindult, hogy megkeresse bujdosó barátját. Kockáztatta apja haragját, s vállalta, hogy megkeresi a rejtőzködő Dávi-

dot, noha nem tudta, hol tartózkodik pontosan. Amikor megtalálta, személyes hittel és meggyőződéssel áthatott szavakkal erősítette meg barátja meggyengült hitét Istenben és az ígéletben. Milyen sokat jelenthetett Dávidnak, hogy valaki meggyőződéssel erősítette, hogy király lesz – miközben ő maga talán már kételkedett benne!

Jonathánnak ugyan vissza kellett térnie Saulhoz, de Dávid hitében megerősödve maradhatott a rejtkehelyen.

Milyen eredményre jutunk, ha ezekhez az egyszerű, de nemes példákhoz mérjük magunkat? Nem érezzük-e úgy, hogy messze elmaradunk mögöttük? Szánunk-e időt egymásra, a testvéri kapcsolatok ápolására? Odafigyelünk-e egymásra, tudjuk-e, mi történik a testvéreinkkel, embertársainkkal? Ismertek előttünk nehézségeik, küzdelmeik, és amikor tudomást szerzünk róluk, imádkozunk-e értük odaadással, kitartással? Fontos-e nekünk, hogy győztesként kerüljenek ki a próbából? Megtesszük-e azt, amit egy ember az imádságon túl megtehet, hogy támogassuk őket? Nekünk talán nem kell annyi fáradságot vállalnunk az utazással, mint Jób barátainak, nem rejtett előttünk a tartózkodási helyük, mint Jonathán előtt volt Dávidé, és nem kell Saul haragját kockáztatnunk. Nem teszünk-e mégis sokszor kevesebbet, mint ők egykor?

Az előbbi esetekben ártatlanul, a nehézségek okát nem is sejtve szenvedtek emberek. A legfőbb próba azonban mégis a büntudat próbája, amikor a reménytelenség kísértése nehezedik ránk. Milyen fontos, hogy ilyenkor testvéri kapcsolatainkban ne az ítélkezés és vádolás szelleme kerekedjen felül, hanem támogassuk, erősítsük egymást! Amikor Péter apostol még el sem követte tagadását, Mestere, aki előre látta, milyen súlyosan és fájdalmasan vétkezik majd ellene tanítványa, előre biztosította: „Simon! Ímé a Sátán kikért titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát; de én imádkoztam érted, hogy el ne fogyatkozzék a te hited.” (Lukács 22,31–32) Micsoda támaszt és kapaszkodót jelenthettek Péternek ezek a jó előre elhangzott szavak a büntudat végső kétségbeesésével szemben! Imádkozunk-e mi is egymásért, hogy el ne bukjunk a próbákban, és azért is, hogy ha ez mégis megtörténne, akkor ne csüggedjen el a testvérem, el ne fogyatkozzon a hite? Értésére adjuk-e ezt emberi szóval is, úgy, ahogyan Jézus Krisztus előre elmondta Péternek?

ÁTGONDOLANDÓ KÉRDÉSEK:

- Egységesnek mondhatjuk-e gyülekezetünket abban az értelemben, ahogyan az idézett bibliai szakaszok és példák mutatják?
- Milyen jó tapasztalatokat tudunk fölleveníteni a saját életünkben, amikor testvéreink részéről komoly lelki segítséget kaptunk próbáinkban?
- Min múlik, hogy szorosabb közösséget ápoljunk egymással? Mi akadályozza ezt modern életvitelünkben? Milyen konkrét célkitűzéseket tehetek én, ill. a gyülekezetem, hogy sorainkban elevenebb legyen a testvéri közösség?

Csütörtök

EGYSÉG AZ ÖRÖMBEN

„Azonképpen ti is örüljétek, és örüljétek együtt velem...
Örüljétek az Úrban mindenkor, ismét mondom, örüljétek!”
(Filippi 2,18; 4,4)

Napjainkban egyre több a csüggedt, panaszkodó, aggodalmaskodó ember körülöttünk. Sokszor mi is meg vagyunk terhelve az élet gondjaival, és nagy szükségünk van a fenti biztató szavakra. Mindannyian segíthetjük egymást abban, hogy a csüggesztő dolgok helyett az örömteli tapasztalatokra tereljük a figyelmet. Krisztus követői nem a múlt örömforrásoktól várják boldogságukat, hanem tartós, belső békére és örömeire vágnak, amely nem függ a pillanatnyi körülményektől. „Sose veszítsük szem elől azt a tényt, hogy minden igazi öröm kútforrása: Jézus. Ő nem gyönyörködik az emberek nyomorúságában, hanem boldognak kívánja látni őket.” (Ellen G. White: *Boldog otthon*, 430. o.)

Az öröm fő forrása tehát az Istennel való közösség, az Ő megbocsátó szeretetének, állandó, óvó jelenlétének tudata. Erre vágyott Dávid még üldöztetése idején is, ezt a tapasztalatát fogalmazza meg a következő zoltárige: „Te tanítasz engem az élet ösvényére, teljes öröm van Tenálad; a Te jobboldon gyönyörűségek vannak örökké.” (Zsoltárok 16,11)

Az első keresztények számára az evangélium valóban örömmel volt. Krisztus győzelme a bűn és a halál felett, Vele való bensőséges közösségük olyan belső békét és bizonyosságot ébresztett szívükben, amelyet minden földi kincsnél többre értékelték. Ezt nem lehetett elrejtteni, elhallgatni, sőt szerették volna minél több emberrel megosztani. Ez volt a titka a kereszténység gyors terjedésének az első században. Péter apostol következő szavai híven tükrözik ezt a lelkiületet: „Akit, noha nem láttatok, szerettek; akiben, noha most nem látjátok, de hisztek benne, kibeszélhetetlen és dicsőült örömmel örvendeztek, elérvén hitetek célját, a lélek üdvösségét.” (1Péter 1,7–9)

Ez az öröm nem tesz elbizakodottá, nem érzelmi túlfűtöttség jellemzi, hanem mély ragaszkodás és hála Isten iránt. „Legmélyebb indítékainkat semmi sem érinti és változtatja meg jobban, mint Krisztus megbocsátó szeretetének átérzése. Istennel kell kapcsolatba kerülnünk, s akkor Szentlelke átítat, és képessé tesz bennünket arra, hogy kapcsolatra lépjünk embertársainkkal. Ekkor örülj, hogy Krisztus által összeköttetésbe kerültél Istennel, a mennyei család tagja lettél. Miközben fölfelé, önmagadnál nagyobbra tekintesz, folyamatosan érzed majd saját gyengeségedet. Minél kevésbé hízelegsz magadnak, annál pontosabban és teljesebben fogod érteni Megváltód tökéletességét. Minél szorosabban kapcsolódsz a világság és erő forrásához, annál nagyobb fény árad majd rád, és

annál nagyobb erő birtokába jutsz, hogy Istenért munkálkodhass. Örvendezz, hogy egy vagy Istennel, egy vagy Krisztussal, és az egész mennyei családdal!” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 493. o.)

A keresztény élet másik örömforrása a testvéri közösség. Krisztus maga rendelkezett úgy, hogy tanítványai egyek legyenek, és egymás terhét hordozzák. Az első időkben a jeruzsálemi keresztények mindennap összejöttek – pedig semmi ilyen rendelkezés nincsen a Bibliában. Vágyakoztak arra, hogy mielőbb megoszthassák egymással gondolataikat, és a sok közös imádság és együtt átélt tapasztalat még inkább összekötötte őket. „És mindennap egy akarattal kitarva a templomban, és megtörve házanként a kenyeret, részesedtek eledelben örömmel és tiszta szívvel. Dicsérve az Istent, és az egész nép előtt kedvességet találva. Az Úr pedig minden napon szaporította a gyülekezetet az üdvözülőkkel.” (Apostolok cselekedetei 2,45–47)

Pál apostol szolgálata során sokszor kifejezte, milyen sokat jelentett számára, amikor hittestvérei támogatták, szeretetükkel vették körül. Az egyik ilyen közösség a Filippiben élő gyülekezet volt. Nekik írta római börtönéből öröme buzdító levelét, következő sorai pedig arról tanúskodnak, milyen örömmel gondolt a vele együtt érző hittestvéreire: „Annakokáért, szerelmes atyámfiai, akik után úgy vágyakozom, ti én örömem és én koronám, ekképpen álljatok meg az Úrban, én szerelmeim!” (Filippi 4,1)

Örömforrás lehet számunkra az Istennek végzett szolgálat is. Nem tehernek, hanem kiváltságnak tarthatjuk, hogy munkatársaink fogad bennünket, és arra törekszünk, hogy Neki is öröme teljék bennünk. A zoltárfő következő sorai is erre biztatnak bennünket: „Vigan énekelj az Úrnak, te egész föld! Szolgáljatok az Úrnak örvendezéssel, menjetek eléje vigassággal!” (Zsoltárok 100,1–2)

„A mi Istenünk szeretetteljes, irgalmas Atya. Ne esék nehezünkre neki szolgálni. Ellenkezőleg, örüljünk, hogy szolgálhatjuk és részt vehetünk munkájában. Isten nem akarja, hogy gyermekei, akiket oly dicsőn megváltott, kegyetlen és zsarnok munkaadónak tekintsék. Legjobb barátjuk Ő, és amikor Őt imádják, Isten velük van, tőle vigaszt és áldást várhatnak, mely szívüket örömmel és szeretettel tölti be. Isten azt akarja, hogy gyermekei az Ő szolgálatából vigaszt merítsenek, és inkább öröme, mint tehernek tekintsék ezt a munkát. Legbensőbb vágya, hogy mindazok, akik Őt imádják, szeretetének és előrelátásának számos jelét véve, mindennapi munkájukhoz erőt merítsenek, és kegyelmet nyerve, hűségesen és becsületesen járhassanak el minden dologban.

A megfeszített Krisztus legyen elmélkedésünk, beszélgetésünk és legszentebb örömünk tárgya. Gondoljunk ál-

landóan Isten áldásaira, és ha végtelen szeretetét tapasztaljuk, örömmel tegyük le mindent azokba a kezekbe, amelyek értünk a keresztre szegeztettek.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, 78. o.)

Örömeinket, Istennel szerzett tapasztalatainkat osszszuk meg testvéreinkkel, örülünk mások örömeinek is, így erősíthetjük egymás hitét, és lelkileg magunk is gazdagodunk. A következő igék is erre biztatnak bennünket: „Amit hallottunk és láttunk, hirdetjük néktek, hogy nektek is közösségetek legyen velünk, és pedig a mi közösségünk az Atyával és az Ő Fiával, a Jézus Krisztussal. És ezeket azért írjuk néktek, hogy örömetek teljes legyen.” (1János 1,3–4) „És hazamenvén, egybehívja barátait és szomszédait, mondván nékik: Örvendeztetek énvelem, mert megtaláltam az én juhomat, amely elveszett.” (Lukács 15,6) „Vigadnod és örülnöd kellene hát, hogy ez a te testvéred meghalt és felátadott, elveszett és megtaláltatott.” (Lukács 15,32)

„Nagyobb öröm van a mennyben egyetlen bűnös megtérésén, mint kilencvenkilencen, akiknek nincs szükségük megtérésre. Amikor meghalljuk, hogy egyes helyeken győzedelmeskedik az igazság, akkor az egész gyülekezet csatlakozzék az örömeinkhez, és küldjön hálaimeit az Úrhoz. Dicsőítsük meg az Úr nevét, hogy még nagyobb igyekezettel váljunk Isten munkatársaivá.” (Review and Herald, 1895. július 16.)

„Az a törekvés, hogy áldását továbbadjuk másoknak, áldást hoz önmagunkra is. Istennek is ez volt a célja, amikor részt adott nekünk a megváltás munkájában. Azt a kiváltságot adta nekünk, hogy az isteni természet részesei lehessünk – cserébe csak azt kívánja, hogy áldást áraszszunk embertársainkra. Ez a legnagyobb megtiszteltetés és a legnagyobb öröm, amit Isten az embernek adhatott. Azok jutnak legközelebb Teremtőjükhöz, akik ily módon részt vesznek a szeretet munkájában.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, Életünk és munkánk c. fejezet)

Mit tegyünk, ha nem csupán örömteli tapasztalatokban van részünk, hanem nehézségek, igaztalan vádak, csüggesztő körülmények vesznek körül bennünket? Hogyan lehet örülni ilyen helyzetben? Az első keresztények súlyos üldöztetést, nélkülözéseket szenvedtek el a hitükért. Mégsem zúgolódtak, hanem bátorították egymást, és kiváltságnak tartották, hogy szenvedhetnek Jézusért. Örömeiket a legnehezebb próbák sem tudták megtörni: „Sőt, amennyiben részetek van a Krisztus szenvedéseiben, örüljétek, hogy az Ő dicsőségének megjelenésekor is vigadozva örvendezhettek. Boldogok vagytok, ha Krisztus nevéért gyaláznak titeket, mert megnyugszik rajtatok a dicsőségnek és az Istennek Lelke, amit amazok káromolnak ugyan, de ti dicsőítitek azt.” (1Péter 4,13–14)

„Ez az öröm töltötte be Pál és Silás szívét, amikor a filippibeli börtönben éjjelkor imádkoztak és énekekkel magasztalták Istent. Krisztus velük volt, és jelenlétének fénye mennyei dicsőséggel töltötte be a börtön homályát...”

„Az apostolok abban a gyötrelmes helyzetben, amelybe belekényszerítették őket, borzalmas kínokat szenvedtek, de nem lázadoztak. Sőt ellenkezőleg, a börtöncella

legmélyebb sötétjében és vigasztalanságában egymást bátorították énekekkel és imával. Dicsérték és dicsőítették Istent, mivel méltónak találta őket, hogy szent ügyéért gyalázatot szenvedjenek. Szívük felvidult; felolvadt Megváltójuk műve iránti mély és forró szeretetben. Pál visszamlékezett Krisztus követőinek üldözésére, amelyben ő is a Gonosz eszköze volt. Örvendezett, hogy szemei megnyíltak, s immár lát, és szíve érezheti a dicsőséges igazságok átalakító hatalmát.

A többi fogoly csodálkozva hallgatta a belső tömlőből kicsendülő énekeket és imákat. Ebből a komor cellából csak kiáltások és sóhajok, káromkodások és esküdözések szokták megzavarni az éjszaka csendjét; még sohasem hallottak onnan imákat és dicsőítéseket felhangzani. Az örök és a foglyok csodálkozva kérdezték egymástól: vajon kik lehetnek ezek az emberek, akik, noha megkínózták őket, szenvednek a hideg és éhség miatt, mégis derűsek és lelkesek...” (Ellen G. White: *Gondolatok a Hegyi beszédről*, 38. o.; *Az apostolok története*, 144–146. o.)

A Biblia ígéretei szerint a közeli jövőben két nagy, örömteli eseményre kell felkészülnie Isten népének: a Szentlélek kiadására, és Krisztus dicsőséges eljövételére. Amikor az apostoli kor keresztényeihez hasonló átadással követjük mi is Jézust, akkor hasonló tapasztalatokban is lesz részünk. „Amikor a magasból kitöltött a Lélek, a gyülekezetre fény áradt, de ez a fény Krisztus volt; a gyülekezetet öröm töltötte meg, ám Krisztus volt a tárgya ennek az örömmnek. Amikor ezekben a napokban a Lélek kitölteti az Ő népére, Krisztus neve ott lesz minden ajkon, szeretete betölt minden lelket; és amikor a szív átöleli Jézust, Istent öleli meg, mert Krisztusban van az istenség teljessége. Amikor Krisztus igazságának sugarai fénylenek a lélekben, a tapasztalatokkal együtt öröm, imádat és dicsőség árad.” (Signs of the Times, 1890. június 9.)

Isten gyermekeinek öröme akkor lesz teljes és végleges, amikor teljesül „boldog reménységük”: amikor Krisztussal találkozhatnak, és Vele lehetnek az örökkévalóságban. Erre tekintünk előre, és adjon kitartást, töltsön el már most örömmel az a tudat, hogy nagyon közel van hozzánk a végső szabadulás. „Hisz az Úr megváltottai megtérnek, és ujjongás között Sionba jönnek; örök öröm fejükön, vigasságot és örömet találnak, s eltűnik a fájdalom és sóhaj.” (Ésaiás 35,10)

ÁTGONDOLANDÓ KÉRDÉSEK:

- Mi a különbség az „Úrban való öröm” és a világban tapasztalható örömök között?
- Mi lehet az oka annak, hogy sokszor hiányzik az öröm az életünkből, és csüggedtek, aggodalmaskodók vagyunk?
- Hogyan segíthetünk egymásnak, hogy a nehézségek között is tudjunk örülni?
- Milyen eljövendő örömeire tekintünk mindig, minden élethelyzetben?

Péntek

EGYSÉGBEN AZ ÚRVACSORA ÁLTAL

Közelebb egymáshoz és Istenhez

Közösségi életünk negyedévente ünnepelt alkalma az úrvacsorai istentisztelet, amely arra rendeltetett, hogy az Úrral kötött szövetségünkben megerősödjünk, hit által közelebb kerüljünk Istenhez és e tapasztalat által hittestvéreinkhez is. Isten e szertartás tanításai által adventváró népét a naponkénti mennyei vezetés és majdan az örök élet kegyelmével kívánja megajándékozni: „Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, örök élete van annak, és én feltámasztom azt az utolsó napon. Mert az én testem bizony étel és az én vérem bizony ital. Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, az énbennem lakozik és én is abban.” (János 8,54–56)

Miként „ehetjük Krisztus testét, ihatjuk Jézus vérét”, hogyan „lakozhatunk Őbenne”? Kérdések, amelyekre – ha komolyan vesszük kereszténységünket – időről időre választ kell keresnünk. Szomorú tapasztalat, hogy miközben ismerjük a szertartást, „élünk vele”, de az Isten és ember eggyé válásáról szóló ígéret beteljesedése még oly messze áll tőlünk? Bár megfogalmazódna mindnyájunkban e téren is Saulus kérdése: „Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem?” (Apostolok cselekedetei 9,6)

Jézus Krisztus az úrvacsora bevezető szertartásával, a lábmosás által arra kérlel bennünket, hogy életünk legfontosabb szükségleteként gondoljuk át: közünk csak akkor lehet Őhöz, ha „engedjük megmosni” a lábunkat. „Ha meg nem moslak téged, semmi közöd sincs én hozzá” – mondta Jézus Péternek (János 13,8). Ő akkor élhet bennünk, szívünket, indítékainkat, tetteinket annak arányában tisztíthatja meg, amilyen mértékben készek vagyunk elfogadni azt, hogy ránk nézve is van igazságuk Jézus „tényfeltáró” szavainak: „Te vagy a nyomorult és nyavalyás, a szegény, vak és meztelen.” (Jelenések 3,17) Önmagunkért van szükségünk arra, hogy beismerjük: az út pora nemcsak másokat, de bennünket is belepert vándorutunkon. Szemléljük hát a Megváltó áldozatát, és fogadjuk el a teljes lényünket megtisztító befolyását!

„Jézus... egy magasabb rendű megtisztításról beszél, amelyet az alacsonyabb rendű megtisztítás szemléltet. Az, aki a fürdőből érkezett, tiszta volt, a lábak a saruban azonban hamar porosak lettek, és ismét meg kellett azokat mosni. Így Péter és tanítványai megmosattak a bűnök és tisztátalanságok lemosására feltörő csodálatos forrásban. Krisztus az övéinek ismerte el őket. A kísértés azonban gonoszságra vitte őket, ezért még mindig szükségük volt Jézus megtisztító kegyelmére. Amikor Krisztus körülkötötte magát a kendővel, hogy lemossa a port a

lábukról, akkor ezzel a cselekedetével az elidegenedést, a féltékenységet és büszkeséget kívánta lemosni szívükről. Ez sokkal több következménnyel járt, mint poros lábuk lemosása. Azzal a lelkiülettel, amely akkor bennük volt, egyikük sem volt felkészülve a Krisztussal való közösségre. Amíg nem jutottak el Krisztus segítségével az alázatosság és a szeretet állapotába, még felkészületlenek voltak arra, hogy részesüljenek a húsvéti vacsorában. Szívüknek meg kellett tisztulnia. A büszkeség és a haszonlesés széthúzást és gyűlöletet teremt, Jézus azonban mindezt lemosta róluk lábaik megmosásával. Ez érzéseik változását idézte elő. Rájuk tekintve Jézus elmondhatta: »Ti is tiszták vagytok.« (János 13,10) Most már egy szívvel és egy szeretettel voltak egymás iránt. Alázatossá és taníthatóvá váltak, Júdást kivéve mindegyikük kész volt átadni a magasabb helyet a másiknak. Most már szelíd és hálás szívvel tudták befogadni Krisztus szavait.

Péterhez és testvéreihez hasonlóan mi is megmosatunk Krisztus véreben, a gonosszal való érintkezésünk során szívünk mégis gyakran beszennyeződik. Jézus Krisztushoz kell mennünk, és kérnünk kell megtisztító kegyelmét. Péter húzódozott attól, hogy bepizkolódott lábait Ura és Mestere keze érintse, de milyen gyakran hozzuk mi bűnös, szennyes szívünket érintkezésbe Krisztus szívével! Gonosz természetünk, hiúságunk és büszkeségünk milyen fájdalmas számára! Mégis minden gyengeségünket és beszennyezettségünket Krisztushoz kell vinnünk. Egyedül Ő tud bennünket tisztára mosni. Nem vagyunk felkészülve a vele való közösségre, amíg meg nem tisztulunk segítő ereje által.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Bibliaiskolák Közössége 2004, 564–565. o.)

„»Azért, ha én az Úr és a Mester megmostam a ti lábaitokat, néktek is meg kell mosnotok egymás lábait.« (János 3,14) A lábmosás arra is tanít, hogy Isten megbocsátó kegyelmének befogadása átformáló erőként gyakorol befolyást a hit által cselekvőre: irgalmas lesz felebarátaihoz, kész segítő szándékkal megbocsátani a vétkezőnek, amint az irgalmas Istentől ő is ezt tapasztalta. Testvérem, kész vagy-e megerősíteni az Úrral kötött szövetségedet, e csodálatos hitbeli magaslat elérése érdekében?

Az emberben él az a hajlam, hogy többre becsülje magát embertársainál, csak önmagáért munkálkodjon, s a legmagasabb helyre törekedjen; ez pedig gyakran vezet gonosz feltételezésekhez és a lélek megkeseredéséhez. Az úrvacsorát megelőző szertartásnak el kell távolítania ezeket a félreértéseket, meg kell szabadítania az embert önzé-

sétől, és le kell szállítania őt önmaga felmagasztalásának magaslatáról, egészen szíve megalázkodásáig, s ez elvezeti majd arra, hogy szolgálja embertársát.” (I. m., 567. o.)

A lábmosást követően, a szent jegyek kiosztásakor Krisztus bűn felett mindenkor győztes életével szembe-sülve arra emlékezhetünk, hogy Ő a saját győzelméhez hasonló diadalra kíván segíteni bennünket. Hálásan szemlélhetjük Jézust mint „megöletett Bárány”-t (Jelenések 5,6), aki áldozatával az örök élet lehetőségét teremtette meg számunkra, de látnunk kell Őt „hibátlan és szepőlóten Bárány”-ként (1Péter 1,19) is, aki az életpéldájával is igazá válásunk forrása lett!

„Krisztus testét enni és vérét inni annyit jelent, mint elfogadni Őt személyes Megváltónknak, hinni, hogy megbocsátja vétkeinket, s hogy Őbenne teljességre jutunk. Szeretetét szemlélve, azon elmélkedve, abból táplálkozva válhatunk természetének részesévé. Ami a táplálék a testnek, az Krisztus a léleknek. Az étel csak akkor van hasznunkra, ha megesszük és lényünk részévé lesz. Krisztus sem jelent értéket számunkra, ha nem ismerjük el Őt személyes Megváltónknak. A csupán elméleti ismeret mit sem ér. Jézusból kell táplálkoznunk, szívünkbe kell Őt fogadnunk, s így élete a mi életünké válik. Szeretetét, irgalmát magunkba kell fogadnunk.

Ám még ezek a hasonlatok sem tudják megjeleníteni a kiváltságot, amelyet a Krisztushoz fűződő kapcsolat jelent. Jézus ezt mondta: »Amiként elküldött engem amaz

élő Atya, és én az Atya által élek, akként az is, aki engem eszik, él én általam.« (János 6,57) Ahogyan Isten Fia az Atyába vetett hite által élt, úgy kell nekünk is a Krisztusba vetett hitben élni. Jézus olyan tökéletesen alárendelte magát Isten akaratának, hogy egyedül az Atya volt látható az életében. Bár mindenben megkísértetett, hozzánk hasonlóan, mégis úgy állt a világ előtt, mint akin nem ejtett foltot a mindenütt uralkodó bűn. Úgy kell nekünk is győznünk, ahogyan Krisztus győzött.

Krisztus követője vagy? Akkor minden, a lelki életről szóló feljegyzés neked íródott, s ha egyé válsz Jézussal, elérhető lesz számodra. Igyekezedet lankadozik? Az első szereteted kihűlt? Fogadd el újból Krisztus felajánlott szeretetét! Az Ő teste és vére legyen a táplálékod, s egy leszel az Atyával és a Fiúval.” (I. m., 333. o.)

ÁTGONDOLANDÓ KÉRDÉSEK:

- Isten milyen ajándékokat ígért az úrvacsorában hit által részesülő gyermekeinek?
- Mit jelent Jézus Péterhez intézett figyelmeztetése: „Ha meg nem moslak téged, semmi közöd sincs énhozzám!”
- A szent jegyek magunkhoz vétele miként fejezi ki Krisztus befogadását életünkbe?
- Az úrvacsora által hogyan lehetünk egyé hittestvéreinkkel?

Szombat

Ellen G. White:

EGYSÉGBEN A BIBLIA KUTATÁSÁBAN

Kevesen döbbennek rá, mit veszítenek el, ha elmulasztják tanulmányozni a Bibliát.

Mindannyiunknak szüksége van útmutatóra az élet nehézségei közepette, mint ahogy a hajósok is rá vannak utalva a kormányosra a homokzatonos szakaszokon, a sziklás folyómederben. Hol találhatunk erre az útmutatóra? Forduljunk a Bibliánkhoz! Ezt a könyvet Isten ihlette, szent emberek írták, egyértelműen és pontosan mutatja be mind az idősek, mind a fiatalok kötelességeit. Élesíti az elmét, meglágyítja és nemesebbé teszi a szívet, boldogsággal és örömmel tölti be a lelket. A Biblia élénk tárja a tökéletes jellem mintáját, s minden élethelyzetben tévedhetetlen útmutató, egészen életutunk végéig...

A Szentíráshoz készült magyarázatok nem mindenben értenek egyet, gyakran ellentétben állnak egymással. Isten nem azt mondja nekünk, hogy a magyarázatokra hagyatkozzunk, hanem azt, hogy az Ő Szavára. Mindenki kutathatja az Írást, saját magunknak kell felfedeznünk. Közben megtapasztalhatjuk, hogy ennek a drága könyvnek a tanításai változhatatlanok. Az emberi lények véleménye változik, de a Biblia mindig ugyanazt mondja. Isten Szava az örökkévalóságtól az örökkévalóságig él.

Isten nem engedte, hogy Szavát a generációk szájról szájra adják át egymásnak, mert az emberek fokozato-

san hozzátettek volna a Szentíráshoz. Köszönjük meg Istennek az Ő írott Igéjét! A Biblia a kulcs azokhoz a titkokhoz, amelyek megértése elengedhetetlen az ember üdvösségéhez. A Biblia saját magát magyarázza. Fényes sugarainak be kell világítaniuk a Föld minden eldugott zugába, hogy a bűnre fény derüljön. A Biblia az a térkép, amely megmutatja az igazság mérföldköveit. Akik ismerik ezt a térképet, képesek lesznek bizonyossággal járni a kötelesség útját, bárhová szóljon is elhívásuk. (Signs of the Times [Az idők jelei], 1906. március 21.)

A BIBLIA EGYESÍTŐ EREJE

Isten és az Ő Szava tökéletes összhangban van. Ha valaki befogadja Isten Szavát, engedelmeskedik neki, és hajlandó úgy járni a világosságban, ahogyan Jézus tette, biztos ösvény nyílik meg előtte. Ha Isten népe értékelné Ura Szavát, akkor már itt a Földön megvalósulhatna a mennyország az egyházon belül. A hívők éheznek és szomjúhoznak a Szentírás kutatását. Alig várnák az alkalmat, hogy ígét igével összevetve elmélkedhessenek Isten beszédén. Sokkal jobban vágyakoznának az Ige világosságára, mint a hírlapokra, képes magazinokra vagy regényekre. Leghőbb vágyuk az lenne, hogy tanulmányozzák és megértsék az Igét. Végül életük összhangba kerülne az Ige elveivel és ígéreteivel. A Biblia tanácsai olyanok lennének számukra, mintha az élet fájának gyümölcsével táplálkoznának. Forrás volna, amely az örök életre vezet. A kegyelem frissítő áradata derítené fel lelküket, és feledtetné velük minden küszködésüket és fáradságukat. Az ihletett szavak megerősítenék és bátorítanák őket...

A Biblia, egyedül csak a Biblia képes ezeket a szép dolgokat véghezvinni. Isten bölcsességét és erejét foglalja magában, és hatalommal munkálkodik a befogadó szívekben. Micsoda magaslatokra juthatnánk el, ha akaratunkat Isten akaratához igazítanánk! Isten erejére van szükségünk, bárhol vagyunk is! Az egyházat áthatja a felszínesség, és gyengévé, közömbössé teszi. Az egész Biblia Isten dicsőségének kifejeződése Jézus Krisztusban. Ha befogadjuk, elhiszük és engedelmeskedünk neki, akkor a jellem átfelműlésének legnagyobb eszköze lesz a birtokunkban. Ez a lelki és szellemi fejlődés egyetlen biztos módja. (Signs of the Times [Az idők jelei], 1906. október 10.)

TANULJUNK EGYÜTT, EGYSÉGBEN!

Hogyan kutassuk a Szentírást? Sorakoztassuk fel a hitelvek általunk kedvelt tételeit, s próbáljuk meg a Szentírást hozzáigazítani a már kialakított véleményünkhöz? Vagy vigyük elgondolásainkat és nézeteinket az Igéhez, és mérjük ezeket a Szentírás igazságaihoz? Sokan azok közül, akik olvassák és tanítják a Bibliát, nem értik meg a drága igazságokat, amelyeket olvasnak vagy tanítanak. Az emberek téves elméleteket fogadnak el, pedig az igaz-

ság világosan ki van fejtve az Írásban. Ha Isten Szavához mérnék a téves eszméket, és a Szentírást nem azzal a szándékkal olvasnák, hogy saját elképzeléseiket igazolják, akkor nem járnának sötétségben és vakságban, nem dédelgetnének bűnöket...

Azok, akik őszintén vágyakoznak az igazság után, vonakodás nélkül felülvizsgálják korábbi álláspontjukat. Nem háborodnak fel, ha véleményük és gondolataik tévedésnek bizonyulnak. Ez a lelkület jellemezte népünket negyven évvel ezelőtt. Összejöttünk, mert teher nehezedett a lelkünkre, és imádkoztunk, hogy hűek tudjunk maradni hitben és elveinkben; hiszen tudtuk, hogy Jézus nem kerül ellentétbe saját tanításaival. Alkalmanként egy-egy kérdés volt kutatásunk tárgya.

Ünnepélyesség jellemezte ezeket az alkalmakat. A Szentírást istenfélelemmel és áhítattal nyitottuk meg. Gyakran böjtöltünk, hogy alkalmasabbak legyünk az igazság megértésére. Ha az őszinte imánk után még maradt olyan kérdés, amit nem értettünk meg, azt megbeszéltük. Ennek során mindenki szabadon kifejtette véleményét, majd ismét leborultunk imádkozni. Őszinte fohászból kértük az Urat, hogy segítsen egyetértésre jutni, s egyek lehessünk, amint Jézus és az Atya is egyek. [...] Általában négy óránál nem tanultunk többet alkalmanként, de néha az egész éjszakát a Szentírás ünnepélyes kutatásával töltöttük, hogy megérthessük a korunkra vonatkozó igazságokat. Egyes alkalmakon Isten Lelke kiáradt rám, és nehéz szakaszok világosodtak meg Isten által. Ezután teljes volt a harmónia. Mindannyian egy lélekkel, egy akaraton voltunk.

A legőszintébben tanulmányoztuk az Igét, nehogy elferdítsük az igazságot, és emberek elgondolásaihoz igazítsuk. Megpróbáltuk a lehető legnagyobb mértékben csökkenteni a köztünk lévő különbségeket úgy, hogy nem időztünk sokáig olyan, kevésbé fontos dolgoknál, amelyekkel kapcsolatban eltért a véleményünk. Minden lélekben az a vágy élt, hogy olyan hangulatot teremtsünk, amely összhangban van Jézus imájával: hogy a tanítványok legyenek egyek, amint Ő és az Atya egyek... Isten munkálkodott értünk, és az igazság nagy kincs volt számunkra. Fontos, hogy a jelenlegi egység olyan legyen, amely kibírja a próbák viharát. A Mester iskolájába járjunk, ahol a magasabb rendű dolgokra készítene fel minket. Meg kell tanulnunk jézusi lelkülettel elviselni csalódásainkat, és az ezekből levont tanulság kincs lesz számunkra! Sok leckét kell még megtanulnunk, és nagyon sok elgondolást kell elfelejtenünk. Egyedül Isten és a menny tévedhetetlen. Azoknak, akik úgy gondolják, hogy soha nem kell feladniuk saját dédelgetett nézeteiket, nem lesz lehetőségük megváltoztatni a véleményüket, és csalódní fognak. Egészen addig nem juthatunk olyan egységre, amelyért Jézus imádkozott, amíg szilárdan ragaszkodunk saját elképzeléseinkhez és véleményünkhöz. (Adventist Review and Sabbath Herald, 1892. július 26.)

A Bibliát soha ne tanulmányozzuk ima nélkül! Egyedül a Szentlélek képes éreztetni velünk a könnyen érthe-

tő üzenetek fontosságát, és csak Ő képes arra, hogy megakadályozza a nehezen érthető igazságok elferdítését. A mennyei angyalok feladata úgy felkészíteni az emberi szívet Isten Szavának megértésére, hogy gyönyörködni tudjunk az Ige szépségében, megfogadjuk figyelmeztetéseit, s ígéretei megerősítsenek és meglevenítsenek bennünket.

A zsoltárossal együtt kellene kérnünk: „*Nyisd meg szemeimet, hogy szemléljem a Te törvényed csodálatos voltát!*” (Zsoltárok 119,18) A kísértés sokszor azért tűnik ellenállhatatlannak, mert az imádkozás és a Biblia tanulmányozásának elhanyagolása miatt a megkísértett ember nem emlékszik Isten ígéreteire, és nem tudja Sátán ellen bevetni az Ige fegyvereit. Azonban angyalok vigyáznak azokra, akik hajlandóak az isteni üzenet tanulmányozására, és a nagy kísértés, gond, próba idején a megkísértett ember emlékezetébe idézik azokat az igazságokat, amelyekre éppen szüksége van. Így, „*amikor eljő az ellenség, mint sebes áradat, Isten Lelke zászlót bont ellene*” (Ésaiás 59,19, az angol fordítás alapján). (Adventist Review and Sabbath Herald, 1914. szeptember 10.)

EGYSÉGBEN A MÁSOKÉRT VÉGZETT SZOLGÁLATBAN

A Biblia megértése az egyetlen eszköz, amellyel mások szívében elhinthetjük a reménység magvait... Az igazságnak hirdettetnie kell – a családokban és a gyülekezetben. Ez az Úr kiválasztott eszköze, amely által az Ő tettei elevenen fennmaradnak, generációról generációra. Sokat kellene tenni az igazság hirdetéséért. Amikor az Isten házában tartott igeszolgálatot olyan eszköznek tekintjük, amelyen keresztül a Szentlélek munkálkodik az Ige által, akkor az embernél hatalmasabb erő kezd működni. Az igeszolgálat emberfeletti hatalommal telik meg – nem a prédikátor kiváló képességei miatt, hanem Isten hatalma és ereje által. (Adventist Review and Sabbath Herald, 1897. április 20.)

Nem elég, ha csupán olvasgatjuk Isten Szavát, mert

a benne rejlő igazság olyan, mint a mezőn elásott kincs: nem a felszínen található, ezért csak az őszinte, kitartó kutatómunka eredményeképpen találjuk meg a mindenél értékesebb drágaköveket – Jézus Krisztus kincseinek kifogyhatatlan tárházát. Amíg el nem köteleztem magam a Biblia kutatása mellett, addig soha nem tudtam, milyen kincseket rejt ez a könyv.

Kevesen döbbennek rá, mi mindent veszítenek el, ha elmulasztják tanulmányozni a Bibliát...

„*A teljes Írás Istentől ihletett, és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre, hogy tökéletes legyen az Isten embere, minden jó cselekedetre felkészített.*” (2Timótheus 3,16–17) Az Isten Szavának tanulmányozásából merített tapasztalat képessé tesz arra, hogy segítsünk másokon. Ahogyan befogadjuk a drága ígéreteket, segítségre és bátorításra lelünk. Világosságunk egyre fényesebben ragyog majd, a teljes délig, mert ismerni fogjuk Őt, akinek „*kijövele bizonyos, mint a hajnal*” (Hóseás 6,4). Drága Megváltónk gyengéden vigyáz kis nyájának minden egyes tagjára... A saját életét adta, hogy el ne vesszünk. Véssük az elménkbe: ezt az életet nem azért kaptuk, hogy elkönnyelműsködjük, hanem hogy Isten szolgálatában állítsuk! Egyedül az Istent hűségesen szolgáló élet lehet boldog. Ha Őérte élünk, akkor a béke és bizonyosság érzése lehet az osztályrészünk. (Adventist Review and Sabbath Herald, 1896. augusztus 4.)

ÁTGONDOLANDÓ KÉRDÉSEK:

- Hogyan tanulmányozták a Bibliát az első adventhívők?
- Érzünk-e mi is ilyen erős vágyat a Biblia megismerése iránt? Ha nem, miben mutatkozik meg a különbség? Mi hozhatna változást?
- Milyen tapasztalatokat nyertünk a személyes Biblia-tanulmányozás révén?

MIBEN KÖVETHETED JÉZUST?

Krisztus azért jött a gyermekek, fiatalok és felnőttek közé Földünkre, hogy megmutassa a boldog és szabad élet útját. Amikor valaki bajba került, és segítséget kért Tőle, lehetősége szerint azonnal cselekedett. Ha te lettél volna szomorú, bizonyára megtanított volna arra, hogyan lehetsz boldogabb, hogyan szerezhetsz örömet másoknak. Megváltónkat szelídség, őszinteség, figyelmes-ség, együttérzés, segítőkészség és igazságosság jellemezte. A felsorolt jellemtulajdonságokat szívből jövő szeretettel gyakorolta.

Jézus hív bennünket, hogy kövessük Őt ezekben a jellemtulajdonságokban. Egyedül ez nem sikerülhet, hiszen önzőnek születünk. Az a legfontosabb mindannyiunk számára, hogy bennünket szeressenek, velünk legyenek szelídek, őszinték, figyelmesek, együtt érzőek és igazságosak. Jézus sem a saját erejéből szerette azokat, akik sokszor bántották. Imádságban kérte Atyját, hogy szeretetével igazi békességet, nyugalmat és boldogságot áraszt hasson maga körül. *„Amint elbocsátotta a sokaságot, felment a hegyre, magányosan imádkozni. Mikor pedig beesteledett, egyedül volt ott.”* (Máté 14,23)

Legyen az előttünk álló hét olyan, mint egy ösvény, amelynek pihenőállomásain megállunk. Ellenőrizzük, hol tartunk a krisztusi tulajdonságok megszerzésében! Így megláthatjuk, miben kell változnunk. Azután kérjük Urunkat, hogy tegyen valódi követőivé. Környezetünk számára így lehetünk áldássá.

SZOMBAT

1. KÖVESSETEK ENGEM A SZELÍDSÉGBEN!

„Tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek.” (Máté 11,29)

Milyen a szelíd ember?

Könnyű szelídek maradni, amikor bosszantanak? Indokold meg a válaszodat!

Hogyan lehet a szelídséget megtanulni és gyakorolni?

Olvasd el Lukács evangéliuma 18,15–17. verseit!

Kiket hoztak Jézus elé?

Hogyan fogadták a tanítványok az édesanyákat? Miért dorgálták meg őket?

Miért gondolkodott a Megváltó másképpen, mint a tanítványok?

.....

Hogyan éreznéd magad akkor, ha levelet kapnál, de a hozzád épp vendégségbe érkezett barátod durván elzavarná a postást? Milyen gondolatokkal távozna a postás? Mit tennél ilyen helyzetben? Leszidnád a barátodat, vagy rögtön a postás után szaladnál? Elnézést kérnél illetlen viselkedéséért, és elkérné a várva várt levelet? Ehhez a vendéghez volt hasonló a tanítványok szeretetlen magatartása. Megbántották Jézust, de az édesanyákat is.

Krisztus rendkívüli személy volt, sokan szerették volna Őt közelről megismerni. Anyák, gyermekek és fiatalok is. Olyan melegséget, őszinte szeretetet és nyugalmat sugárzott, amit senki másnál nem tapasztaltak. Az édesanyák azért vitték hozzá kicsinyeiket, hogy a Mester áldja meg életüket. Jézus szerette az embereket, mindenki közeledésének örült. Szeretettel tekintett a közeledő kis csoportra. Tudta, mire vágyakoznak az anyák. Szeretett volna áldást adni a kisgyermeknek, és fájt neki tanítványai elutasító magatartása. Látta, mennyire rosszul esett az anyáknak is ez a kemény elutasítás.

Jézus a tanítványok durvaságát szelíden kezelte, nem bosszankodott. Így szólt: *„Engedjétek, hogy a kisgyermek énhozzáj jöjjenek, és ne tiltsátok el őket, mert ilyeneké az Isten országa.”* Krisztus nyugodt, szelíd maradt, de nem engedte, hogy a hozzá érkezőket mások elzavarják. A szelídség nem jelentette a szeretetlen magatartás helybenhagyását. Látta, hogy a bosszankodás rosszkedvűvé, mogorvává teszi tanítványait. Tudta, hogy csak a türelmes ember taníthat példaadásával másokat szelídségre és türelemre.

Jézus példájából megtanulhatjuk, hogy a kellemetlen, bosszantó körülmények között sem helyes idegeskednünk. Tudjuk, hogy Isten minden helyzetet ismer, ezért felindulás helyett kérjük az Ő segítségét! Nyugodtan gondoljuk végig, hogy mit tehetünk. Az Úr tud tanácsot és bölcseséget adni a legnyugtalanítóbb helyzetben is.

Ha ezt gyakoroljuk, fizikailag és lelkileg is egészségesebbek és boldogabbak leszünk. Bölcs Salamon így ír erről: *„A szelíd szív a test élete, az irigység pedig a csontok elsorvadása.”* (Példabeszédek 14,30)

Imádkozzunk együtt azért, hogy ne bosszankodjunk, ne idegeskedjünk! Határozottan, de indulat nélkül fejezzük ki, ha nem értünk egyet barátunk, környezetünk vi-

selkedésével, vagy valamilyen helyzettel. Közben fohász-
kodjunk Istenhez, hogy legyen segítségünk most is.
Keressük meg szelíden a legmegfelelőbb megoldást. Ha
nem sikerül rögtön, akkor is ez legyen a célkitűzésünk.
Folyamatosan kérnünk kell Isten segítségét ahhoz, hogy
ez a cél megvalósulhasson életünkben.

VASÁRNAP

2. KÖVESSETEK ENGEM AZ ŐSZINTESÉGBEN!

„Hanem legyen a ti beszédetek: Úgy-úgy; nem-nem; ami pe-
dig ezeken felül van, a gonosztól van.” (Máté 5,37)

Könnyű őszintének lenni? Mikor igen, mikor nem?

**Ha valakiről valami rosszat tudtunk meg, akkor min-
denkinek el kell mondanunk az őszinteség jegyében? In-
dokold meg a válaszodat!**

**Szerinted egy őszinte ember gyakran változtatgatja a
véleményét, ígéreteit?**

Olvasd el Máté evangéliuma 26,31–34. verseit!

Kiknek a párbeszédével találkozunk a történetben?

A megbotránkozás csalódást jelent?

**Jézus kihallgatásakor és keresztre feszítésekor a tanít-
ványai is csalódtak. Miért?**

**Miért mondta meg Jézus Péternek előre, hogy a kö-
vetkező éjszakán háromszor megtagadja Őt?**

.....
.....
.....
.....
.....

Egy alkalommal használt nyomtatót vásároltam, elég
drágán. Miután nagy nehezen feltelepítettem a számító-
gépre, próbáltam vele nyomtatni. Nagy nyikorgások köze-
pette működött. Panasz tettem az üzletben, ahol vettem.
Ekkor 4500 Ft-ért kitisztították. Még ezután sem műkö-
dött, nem akarta a lapokat magától bevenni. Abban a
tudatban fizettem ki a vételárat, hogy egy használható
nyomtatóm lesz. Amikor kiderült a hibája, természetesen
csalódott voltam. Az eladó becsapott.

Nagyon sok hasonló esettel találkozhatunk az életben.
Valamire szükségünk van, megvásároljuk. Az eladó el-
titkolja, hogy valami baja van az árunak. Számára az a
fontos, hogy megvegyük tőle. Mi azonban ilyenkor be-
csapottnak érezzük magunkat. Veled is történt már ha-
sonló dolog?

Amikor majd szeretnél családot alapítani, és szeretnéd
valakivel eljegyezni magad, vajon el kell titkolnod a rossz
tulajdonságaidat? Ha őszintén viselkedsz, kell-e attól fél-
ned, hogy elhagy a választottad? Tudod-e igazán szeretni

azt, aki nem őszinte hozzád? Mit gondolsz arról, aki el-
titkolja előled azt, amire szüksége van? Tud-e igazán sze-
retni az, akit becsapтал?

Amikor valaki nagyon szépet beszél, az sokszor nem
őszinte. Ha őszintén, igazat szólnak, ez pedig sokszor
nem tetszik nekünk. Úgy érezzük, hogy nem kellemes
számunkra a téma. Sokszor meg is haragszunk arra,
aki egyenesen megmondja a véleményét. Jézus a halála
előtt őszintén elmondta, hogy gonosz emberek elítélik
és megölik. A tanítványok elveszítik igaz tanítójukat és
barátjukat. Szerinted el kellett mondani Péternek, hogy
megtagadja tanítványosságát? Szüksége volt a jóindulatú
figyelmeztetésre?

Jézus példája világossá teszi, hogy nem titkolhatod el
a rosszat azért, hogy jót gondoljanak rólad. Ez nem vol-
na helyes. Őszinteségedért és igazmondásodért azonban
megbízhatóan tartanak majd. Nem könnyű a kellemet-
len dolgokról beszélni. Például amikor a jegyeidről van
szó, jó elmondanod mindig a rosszat is, a jóval együtt.
Még akkor is, ha tudod ennek következményeit. Szüleid
és tanáraid meg fognak bízni benned, ha a beszéded „igen-
igen”, vagy „nem-nem”. Ma ehhez kérd Isten segítségét!

HÉTFŐ

3. KÖVESSETEK ENGEM A FIGYELMESSÉGBEN!

„És sokan dorgálták őt, hogy hallgasson, de ő annál job-
ban kiáltott: »Dávidnak Fia, könyörülj rajtam!« Akkor
Jézus megállván, mondta, hogy hívják elő. És előhívták a
vakot, mondván néki: »Bízzál, kelj föl, hív téged!«” (Márk
10,48–49)

Mit jelent a figyelmesség?

Mikor van szükség rá?

**Könnyen észreveszed, hogy kinek miben lehetsz a se-
gítségére?**

Olvasd el Márk evangéliuma 10,46–52. verseit!

**Jézus Krisztus Jerikó városa felé közeledett. Mire lett
figyelmes?**

**Milyen ember volt Bartimeus? Milyen volt a gondol-
kodása, egészségi állapota, megélhetése?**

Milyen céllal mehetett Jézus Jerikóba?

**Észre kellett vennie Krisztusnak, hogy egy ember se-
gítségére lehet? Miért?**

.....
.....
.....
.....
.....
.....

Képzeld el, hogy anyukád vagy apukád egy héten keresztül mindennap elutazna valahová. Amikor megérkezik a busszal, kimennél elé, hogy segíts neki a csomagjait hazavinni. Gondolom, szívesen fogadnád a dicséretet: „Olyan jólesik, hogy ennyire figyelmes vagy! De hadd kérdezzek valamit tőled. Miért jössz ki elmém már harmadik nap is, hogy segíts vinni a csomagjaimat?” Ha szüleid ezt kérdeznék a dicséret után, mit válaszolnál nekik? „Azért, mert szeretnék elmenni valahová”, vagy „szeretném, hogy megdicsérj”, vagy „azért, mert így szeretném kimutatni a szeretetemet”?

Neked jólesik, ha észreveszik a szomorúságodat, éhségedet, magányosságodat, és segítségére vannak? Talán most jobban örülsz annak, ha szüleid nem foglalkoznak veled annyit, de magányos azért nem szeretnél lenni. Minden embernek fontos, hogy valaki figyeljen rá, s észrevegye, mikor mire van szüksége. Mire volt szüksége a városkapuban kolduló szerencsétlen vaknak? Elhallgatásra? Könyöradományokra? Hogyan érezhette magát, amikor rászóltak, hogy ne kiabáljon annyira? Jézus azt szerette volna, hogy mindenki boldog legyen körülötte, azért figyelt, kinek miben segíthet. A vak ember hitt benne mint Isten Fiában. És Jézus meggyógyította.

Mi most nem tudunk így gyógyítani, de észrevehetjük barátaink és családjaink körében, hogy miben segíthetnénk. Észreveszed-e, ha szüleidnek szükségük van valamire? Meglátod-e, ha fáradtak, vagy valamiért szomorúak? Osztyártársaiddal és barátaiddal is előfordulhat ilyesmi. Tanáraid is lehetnek megterheltek, kimerültek. Meglátod-e ezeket a szükségleteket, vagy észre sem veszed?

Sokan gyerekkorukban nem tanultak meg figyelni arra, hogy kinek mivel szerezhetnének örömet. Ők nagyon nehezen lesznek boldog felnőttek. Nekik felnőttkorukban kell megváltozniuk, ami már sokkal nehezebb. Ma kérd Isten segítségét, hogy legszebb jellemtulajdonságaid között szerepelhessen a figyelmesség! Így találd meg az igazi boldogságot!

KEDD

4. KÖVESSETEK ENGEM AZ EGYÜTTÉRZÉSBN!

„Kimenve Jézus, nagy sokaságot látott, és megszánta őket, mert olyanok voltak, mint a pásztor nélkül való juhok.” (Márk 6,34)

Mit jelent az, hogy együtt érzünk valakivel?

Téged megindít-e mások szenvedése?

Emlékszel-e olyan esetre, amikor együtt szomorkodtál vagy örültél valakivel?

OLVASD EL MÁTÉ EVANGÉLIUMA 15,32–38. VERSEIT!

Kik vették körül Jézust? Hány napja volt körülötte a hatalmas sokaság?

Miért feledkeztek el az evésről?

Mivel fejezte ki Jézus, hogy együtt érez velük?

Keressetek olyan történeteket az evangéliumokban, amelyek Jézus együttérzésére adnak példát!

.....

Voltál-e már olyan helyzetben, hogy egész nap nem tudtál enni? Hogy érezted magad akkor? Azt szokták mondani, hogy az éhes embernek minden finom. Visszaemlékszel, milyen jólesett a legegyszerűbb étel is, amit a sokáig tartó éhség után kaptál?

Krisztus egy alkalommal a Galileai-tenger mellett, a hegyen tanított. Hamarosan nagy sokaság vette körül. Elhozták a sánta, vak, néma, és sokféle más bajban szenvedő betegeket. Jézus együtt érzett minden rászorulóval. Meggyógyította az embereket, fizikai bajaik elmúltak. Ezenkívül arra is tanította őket, hogyan lehetnek boldogok. Már három napja több ezer főnyi tömeg vette körül Jézust.

Amikor esteledni kezdett, az emberek még mindig várakozva álltak körülötte. Jézus ezen a napon is evés, pihenés nélkül munkálkodott. Sápadt volt az éhségtől és a fáradságtól. A tanítványok kérték, hogy hagyja abba a kimerítő munkát. Jézusnak azonban mégsem a saját igényei voltak az elsők. Láta, hogy a nép elfáradt, kimerült. Kisgyermekes édesanyák is voltak ott. Sokan órák óta álltak, de annyira lekötötték őket Krisztus szavai, hogy eszükbe sem jutott enni vagy leülni. Jézus nem akarta, hogy éhesen térjenek haza az emberek. Csodát tett, amelylyel az Atya gondviselő hatalmát mutatta be. Milyen jól esett az éhes embereknek a szegények legegyszerűbb étele!

Jézus földi szolgálata idején tökéletes példát mutatott arra, mit jelent az együttérzés. Két alkalommal vendégelt meg többezres sokaságot. Gyakran találkozott kedvetlen, beteg, megkísértett és elbukott emberekkel. A leggyengédebb együttérzéssel szólt hozzájuk. Úgy beszélt velük, hogy megértsék vigasztaló szavait. Azt mondta nekik, amire a legnagyobb szükségük volt. Olyanokkal is találkozott, akik elkeseredettek, fáradtak voltak. Kitartásra bátorította mindannyiukat. Emlékeztette őket arra, hogy Isten angyalai mellettük állnak, és segítik őket. Akiken így segített, meg voltak győződve arról, hogy Jézusban tökéletesen megbízhatnak. Nem árulta el titkaikat, amelyeket megértően meghallgatott.

Jézus példája rámutat arra, mit jelent az együttérzés. Nemcsak meglátni a szükségleteket, a rászorultságot, hanem átérezni a másik ember helyzetét. Ezt nem lehet magunkra erőltetni, csak Isten tudja kimunkálni az életünkben. Pál apostol szavai fejezik ki a legrövidebben: „Örüljétek az örülőkkel, és sírjátok a sírókkal!” Megfigyeld-e, hogy sok esetben irigykednek arra, akinek öröme van? A bajba jutott emberrel hamarabb éreznek együtt,

mint azzal, akinek valamilyen örömben van része. Csak az Úr végezheti el azt bennünk, hogy ne legyünk önzők, hanem másokkal együtt érző emberekké váljunk.

SZERDA

5. KÖVESSETEK ENGEM A SEGÍTŐKÉSZSÉGBEN!

„A názáreti Jézust mint kente fel az Isten Szentlélekkel és hatalommal, aki széjjeljárt, jót tévén és meggyógyítván mindenedeket.” (Apostolok cselekedetei 10,38)

Kit nevezünk segítőkésznek?

Ismersz olyan felnőttet vagy gyereket a környezeteden, aki rendszeresen segít másoknak?

Emlékszel olyan esetre, amikor segítettél valakin?

Olvasd el Lukács evangéliuma 2,40. és 52. verseit!

Milyen volt Krisztus gyermekkorában?

Miben nyilatkozhatott meg életében az Isten és emberek előtt való kedvesség?

Hol kezdte gyakorolni a segítőkészséget?

Felnőttkorában hogyan mutatkozott meg segítő szándéka?

Keressetek példákat arra, amikor Krisztus készséggel szolgált az embereknek!

.....

Az idézett kijelentés szerint Jézus gyermekkorában bölcsességben és kedvességben is gyarapodott. „Jézus rendkívül szeretetre méltó gyermek volt. Mindig készen állt arra, hogy másoknak szolgáljon... Jelenlétében mindenki boldogabb lett – az idősek, a gondterheltek, a bűnösök, az ártatlan örömmel játszó gyermekek, a ligetek csöpp teremtményei, még a türelmes teherhordó állatok is. Ő, aki szavának erejével világokat tartott fenn, most lehajol, hogy segítsen egy sebesült madáron. Semmi sem kerülte el a figyelmét, a legkisebbnek is szolgált... Ahogyan növekedett bölcsességben és testi állapotában, úgy növekedett az Isten és emberek előtti kedvességben is. Minden szív rokonszenvét megnyerte, mert képes volt mindenkivel együtt érezni.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 48., 53. o.)

A szolgálatkészséget otthon kezdte gyakorolni. Szülei szegény emberek voltak, így kiskorától kezdve kivette részét a ház körüli munkából. Ezért tudta vigasztalni, tanácsolni és bátorítani azokat, akik hasonló helyzetben voltak.

Nemcsak családjában, hanem egész életében mindig szolgált. „Krisztus nem zárkózott el kortársaitól... Az

emberekkel való érintkezés során nem kérdezte: »Mit hiszel? Milyen vallású vagy?« Mindenkin segített, akinek szüksége volt rá... Jézus azért munkálkodott, hogy minden szenvedést enyhítsen. Kevés pénze volt, amit adni tudott, de gyakran még az ételmet is megtagadta magától, hogy azokon segítsen, akik még szegényebbek voltak, mint Ő... Amikor nyersen beszéltek a szegényekkel, szerencsétlenekkel, Jézus magához hívta őket, és bátorító szavakkal szólt hozzájuk. Ha valaki szomjas volt, adott neki friss vizet, és magától értetődően megvendégelte a szegényeket. Enyhítette a szenvedést, ezzel a tanított igazságokat irgalmas tettekkkel párosította, s így véste az emberek emlékezetébe. Minden megfáradt emberhez volt egy jó szava, pedig neki is nehéz terheket kellett hordoznia. Osztozott az emberek gondjaiban, és elismételte nekik a leckét, amelyet a természetből vett: Isten szeretetét, gyöngédségét, jóságát.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 63–64., 67. o.)

Hogyan tudjuk követni Krisztus példáját? Saját otthonunkban vegyük ki részünket a házimunkákból! Így készülünk elő arra, hogy mások segítése is természetes legyen számunkra. Krisztus arra is tanított, hogy soha ne tegyünk különbséget gazdagok és szegények között. Segítsünk egyformán mindenkinek! Kérjük Istent, hogy tanítson bennünket mindezeknek a gyakorlására!

CSÜTÖRTÖK

6. KÖVESSETEK ENGEM AZ IGASZÁGOSSÁGBAN!

„Én semmit sem cselekedhetem magamtól; amint hallok, úgy ítélek, és az én ítéletem igazságos, mert nem a magam akaratát keresem, hanem annak akaratát, aki elküldött engem, az Atyáét.” (János 5,30)

Mi az igazságosság ellentéte? Hogyan tudnád megfogalmazni?

Melyik a fontosabb: az, hogy veled igazságosak legyenek, vagy hogy te igazságos legyél?

Van-e különbség saját igazad és az igazság között?

Olvasd el János evangéliuma 8,2–11. verseit!

El tudnád mondani saját szavaiddal a történetet?

A történet főszereplője megcsalta férjét, elhagyta családját. Ezért meg kellett halnia. Jézus megváltoztatta ezt a törvényt?

Mit jelent az, hogy „...aki közületek nem bűnös, az vesse rá először a követ”?

Kivel bánt igazságosan Jézus?

.....

Jézus korában a vallási vezetők, főként az úgynevezett farizeusok és írástudók, állandóan hibát kerestek a Megváltóban. Egyszer egy olyan asszonyt vittek a templom udvarára, akit lepleztek mint házasságtörőt. Úgy okoskodtak, hogy ha Krisztus felmenti az asszonyt a halálos ítélet alól, akkor megszegi a mózesi törvényt. Ha pedig azt mondja, hogy meg kell kövezni, akkor nincs benne irgalom, megbocsátás és szeretet.

Isten elítéli a bűnt, meg is bünteti azért, hogy megengedi a bűn következményeit. De aki meg akar változni, és kéri Isten segítségét, annak megbánást ad. A rosszal való szembeforduláshoz kegyelmi időt kap az ember Istentől. Ezt az időt kapta meg az asszony is Krisztustól. Jézus látta rajta, hogy szégyelli magát, ezért igazi megbánásra szeretne volna vezetni. A Megváltó a „feljelentők” szívébe is belátott. Tudta, hogy ők is hasonló bűnöket követtek el. Saját vétkeikkel elnézőek voltak, az asszonyt pedig megakarták büntetni. Emellett még Jézust is vádolni akarták. Krisztus mindenki előtt elmondhatta volna, hogy tud a bűneikről. Ő azonban nem ezt tette. Szó nélkül a porba írta a farizeusok vétkeit. Amikor elolvasták saját cselekedeteiket, lehajtott fejjel, csendben távoztak. Végül az asszony ott maradt egyedül. Jézus a rossz dologra nem mondta azt, hogy „nem baj, nem történt semmi”. A bűnt nem lehet mentegezni Isten előtt. Ezért így szólt hozzá: „Eredj el, és többé ne vétkezzél!” A rossz helybenhagyása nélkül lehetőséget adott arra, hogy a bűnös ki tudja javítani hibáját. Jézus így irgalmas és igazságos volt egyszerre.

Nem vagyunk igazságosak akkor, ha barátainknak és saját magunknak elnézzük még a nagyobb hibákat is. Akikre pedig neheztelünk, azoknak a legkisebb botlását is súlyosan elítéljük. Az igazságos gyermek vagy fiatal nem azt tartja igaznak, ami neki jó, hanem ami mindenkinek jó. Jézus nem arra vágyott, hogy Őt mindenki elfogadja, és sok barátja legyen. Az volt a célja, hogy bemutassa az embereknek Atyja jellemét és szeretetét.

Amikor felnövünk, a szigorú, de igazságos tanárt többre becsüljük, mint aki sok engedményt tett, de olykor kivételezett is egy-egy tanuló társunkkal. Ma imádkozunk azért, hogy ne csak a magunk igazát keressük, hanem olyan igazságosak legyünk önmagunkhoz és másokhoz is, mint amilyen Krisztus volt.

PÉNTEK

7. KÖVESSETEK ENGEM A SZÜLŐK IRÁNTI TISZTELETBEN, ENGEDELMESSÉGBEN!

„És aláment velük, és ment Názáretbe, és engedelmes volt nekik. És az édesanyja szívében tartotta mindezeket a dolgokat.” (Lukács 2,51)

Mit jelent engedelmeskedni? Hogyan lehet ezt kifejezni másképpen?

Tudod-e, hogy szüleid, nevelőid kinek tartoznak tisztelettel és engedelmisséggel?

Szerinted miért gondolják sokan – olykor talán te is –, hogy az engedelmisség rossz dolog?

Olvasd el Lukács evangéliuma 2,45–51. és János evangéliuma 19,26–27. verseit!

Hogyan mutatott példát Jézus az engedelmisségre is?

Miért kellett Jézusnak is megtanulnia az engedelmisséget?

Amikor felnövünk, akkor is szükségünk lesz arra, hogy tisztelettudóak és engedelmesek legyünk? Miért?

Jézus szenvedett a kereszten, mégis gondoskodott édesanyjáról. Miért tette?

.....

Ma egyre kevesebb gyermek és fiatal tiszteli a szüleit, nagyszüleit. Az idős, beteg szülőket pedig nagyon sokan nem támogatják, hanem szeretetlenül magukra hagyják őket. Igen sokan szomorú szívvel és megkeseredetten töltik emiatt életük legnehezebb éveit. Vigasztalás, részvétel és szeretet nélkül telnek napjaik. Szerinted miért van ez így? Az engedelmisség mintha egyre nehezebb lenne. Ha jó és helyes dolgot kérnek tőled, szívesen teljesíted? Az engedelmisségre és a tisztelettudásra leginkább felnőttkorunkban van szükség. A gyermek- és ifjúkor lehetőséget ad arra, hogy ezeket a képességeket elsajátítsuk.

Nagyon nehéz olyan szülőnek engedelmeskedni, aki hangulatától függően parancsol, vagy éppen megtilt dolgokat. Míg bizonyos helyzetekben engedékeny, más dolgokban túl szigorú. Isten azonban még ilyen esetben sem ment föl az ötödik parancsolat alól senkit. Hálásak lehetünk, ha szülein szeretetük folyamatos kifejezése mellett kérnek tőlünk engedelmisséget. Boldog az a gyermek és fiatal, aki hálából és szeretetből fogad szót szüleinek, nevelőinek, tanárainak!

Amikor felnövünk, igen sokféle emberrel kell együtt dolgoznunk. Egyikük talán állandóan bosszankodni fog, a másik pedig lusta lesz. Olyan főnökünk is lehet, aki állandóan kiabál, és semmit sem talál elég jónak a munkánkban. Ilyen helyzetben könnyebben marad nyugodt az, aki gyermekkorában megtanult engedelmeskedni és tiszteletet tanúsítani. Aki nem gyakorolta ezt otthon, annak felnőttkorában sokkal nehezebb lesz, és keservebb körülmények közt kénytelen megtanulni. Aki pedig nem akarja elfogadni Isten parancsát, azt örök nyugtalanság, háborgás és boldogtalanság veszi körül.

Mindannyian arra vágyunk, hogy boldogok legyünk. Ennek alapja az engedelmisség és a tisztelet el-

sajátítása. Jézus példája arra tanít bennünket, hogy bármennyire okosak, erősek vagyunk, mindig fontos engedelmessé válnunk Isten törvényeinek. Szüleink és embertársaink helyes kéréseinek is erkölcsi kötelességünk engedni. Töltsön el bennünket örömmel az, hogy szófogadóak, tisztelettudóak és udvariasak lehetünk. E tulajdonsághoz azonban le kell győznünk önzésünket, nagyravágyásunkat és kényelemszeretetünket. Ezt pedig csak Isten cselekedheti meg értünk, bennünk. Kérjük ma ehhez Urunk segítségét!

SZOMBAT

8. KÖVESSETEK ENGEM AZ ELLENSÉG SZERETETÉBEN!

„Mikor pedig elmentek a helyre, amely Koponya helyének mondatik, ott megfeszítették Őt, és a gonosztevőket, egyiket jobb kéz felől, a másikat bal kéz felől. Jézus pedig mondta: »Atyám! Bocsásd meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek!«” (Lukács 23,33–34)

Gondold végig, neked ki az ellenséged!

Hogyan, miként lesz valakiből ellenség? Te voltál már valakinek az ellensége?

Amikor valakire nagyon dühös vagy, hogyan tudnak megnyugtatni? Ha leszidnak, vagy ha nyugodtan és szeretettel viszonyulnak hozzád?

Olvasd el Máté evangéliuma 26,47–54. verseit!

Jézus szerette volna, hogy ellenségei jobb emberek legyenek? Miért?

Isten azt szeretné, hogy félelemből, vagy hogy szeretetből és tiszteletből engedelmessé vádjunk neki?

Mit gondoltak Jézusról a tanítványok és a római katonák, amikor a Getsemáne-kertben elfogták?

Miért nem akart elmenekülni? Miért kellett így cselekednie?

.....

Emlékszel-e saját életedből olyan esetre, amikor valaki nagyon megbántott? Hogy érezted magad abban a helyzetben? Ki tudatok békülni egymással? Kin múlt az, hogy rendeződött a viszonyotok? Előfordulhat, hogy a magunk részéről a békességet keressük, a másik mégsem akar megbékélni velünk? Mit kell tennünk ilyenkor? Helyesen tesszük-e, ha viszonzzuk a rosszat? A Biblia azt tanítja, hogy szeretnünk kell az ellenségünket. Tapasztalatunk szerint saját erőnkől ezt nem tudjuk megtenni azzal, aki megbánt vagy rosszindulatú velünk szemben. Ma gondoljuk végig, milyen példát mutatott nekünk Jézus az ellenségeihez való viszonyában! Hogyan mutatta meg a tökéletes magatartást számunkra?

Júdás akkor csatlakozott Jézushoz, amikor népszerű tanítónak sok csodát tett. Júdás vágyakozott Krisztus közelében lenni, szerette volna, ha jelleme és élete átalakul. Műveltsége miatt Júdásnak tekintélye volt a tanítványok között. Jézus lehetőséget adott neki arra, hogy megláthassa hibáit. Azért bízta rá a pénztárt, mert itt lehetősége volt kijavítania jellemhibáját. Önzetlenséget, segítőkészséget kellett gyakorolnia az adományok kiosztásánál. Ő azonban jobban szerette a pénzt, mint Mesterét. Jézus látta, amint egyre erőteljesebben elhatalmasodott Júdásnál a kapzsiság. Jézus szeretettel próbálta körülvenni, akár csak a többi tanítványt. Még akkor sem változtatta meg szeretetteljes magatartását, amikor már tudta, hogy Júdás megegyezett a papokkal.

Milyen fájdalmas lehetett Jézusnak, amikor látta, hogy minden kérés és szeretet ellenére Júdás megy a maga választotta úton. Jézus szeretete ekkor sem fogyott el. Amikor Júdás odalépett hozzá, hogy csókkal áruolja el, így szólította meg árulóját: „Barátom, miért jöttél?” Szinte alig tudjuk felfogni ezt a szeretetet! Barátjának nevezte árulóját. Hogyan juthatott erre a csodálatos szeretetre? Jézus nem magát sajnálta, hanem tanítványát szánta szörnyű tette miatt. Tudta, hogy emiatt elveszíti életét, és a lehetőséget, hogy majd az újjáteremtett Földön élhessen.

Példájával Jézus Krisztus bennünket is tanít, nekünk is megmutatja: mások ellenséges magatartása nem ok arra, hogy megvonjuk tőlük szeretetünket. A szeretet gyakorlása az egyetlen lehetőség, amely megváltoztathatja őket. De ha nem fordulnak szembe bűnünkkel, akkor is úgy tekintünk rájuk, mint akik a gonosz kísértése miatt estek el. Imádkozzunk mi is értük, ahogyan ezt Jézus tette!

Kérjük Istent, segítsen nekünk abban, hogy mi is szerezzük ellenségeinket!

A Bibliaiskolák Közössége Kiadó

(1121 Budapest, Remete u. 16/A Tel.: 06-1/391-0181, 06-20/379-6020)

2004. november 7-től december 23-ig
az alábbi kiadványokból 40% árengedményt hirdet*

E. G. WHITE MŰVEI

A gyermeknevelés bibliai alapelvei	520 Ft
Az apostolok története	1300 Ft
Az evangélium szolgálói	900 Ft
Bizonyságtételek V.	1700 Ft
Gondolatok a Hegyi beszédről	550 Ft
Gyermeknevelés	1250 Ft
Jézus élete	1750 Ft
„Készítsétek az Úrnak útját!”	140 Ft
Korszakok nyomában	1000 Ft
Krisztushoz vezető lépések	500 Ft
Pátriárkák és próféták (CD-melléklettel)	1800 Ft
Üzenet az ifjúságnak	1000 Ft

EGÉSZSÉGES ÉLETMÓD

A Biblia a helyes táplálkozásról	1200 Ft
A néma járvány: csontritkulás	470 Ft
Életmód-változtatás hétről hétre	720 Ft
No drog	630 Ft
Reformkonyha	480 Ft

BIBLIAI IRODALOM

A Biblia az álmokról	120 Ft
A Biblia a bűnrendezésről	120 Ft
A Biblia Sátánról	120 Ft
A Biblia a halálról	120 Ft
A Biblia a gyógyításról	120 Ft
A Biblia az istenismeretről	120 Ft
A Biblia az ökológiai válságról	120 Ft
A bibliai régészet...	480 Ft
A kálvinista kereszt	350 Ft
A kereszt és árnyéka	1300 Ft
A legnagyobb kérések	450 Ft

A szeretet művészete a Biblia tükrében	790 Ft
A szombat története	2500 Ft
Az én hangszerem: az orgona	1000 Ft
Arany János és az evangélium	250 Ft
Bibliai olvasókönyv	440 Ft
Constantinus császár adománylevele	250 Ft
Döntés a Jordánnál	480 Ft
Ellen G. White Európában	250 Ft
Erkölc és iskola	250 Ft
Ezen a kösziklán	250 Ft
Ezredforduló vagy korszakforduló?	450 Ft
„Én vagyok, ne féljete!”	100 Ft
„Felettebb tiszta a Te beszéded”	1050 Ft
„Hallass örömet velem!”	250 Ft
Hit vagy hagyomány?	200 Ft
Hogyan küzdött Jézus...	350 Ft
Isten, ki vagy?	400 Ft
„Istenünk beszéde mindörökre megmarad”	1300 Ft
Jézus boldogmondásai	200 Ft
Kezdetben...	300 Ft
Korai és késői eső	410 Ft
Legyőzhető-e a depresszió?	200 Ft
Levél a vallási türelemről	200 Ft
Megelőzhető-e az AIDS?	200 Ft
„Ne félj, csak higgy!” (I–II.)	500-500 Ft
Ómega	450 Ft
Szombattól vasárnapig	800 Ft
Van-e keresztyén pedagógia?	200 Ft

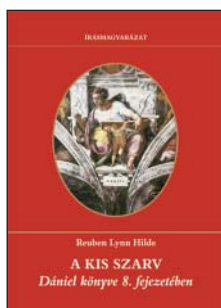
GYERMEKEKNEK

Az egészségem titkai (kifestő)	200 Ft
Az özönvíz (kifestő)	250 Ft
Bibliai kifestő	300 Ft
Énekyűjtemény gyermekeknek	650 Ft
Életünk forrása (áhitatok gyermekeknek)	1490 Ft

- * Az árengedmény
– a listán feltüntetett eladási árból leszámítva értendő,
– készpénzes vagy átutalásos vásárlás esetén vehető igénybe.

A BIBLIAISKOLÁK KÖZÖSSÉGE KÖNYVAJÁNLATA

(1121 Budapest, Remete u. 16/A, tel.: 06-1/391-0181)

Reuben Lynn Hilde: **A KIS SZARV DÁNIEL KÖNYVE 8. FEJEZETÉBEN**

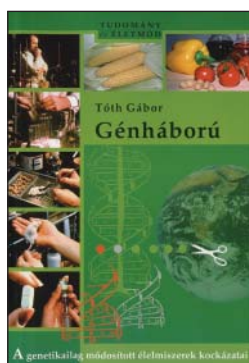
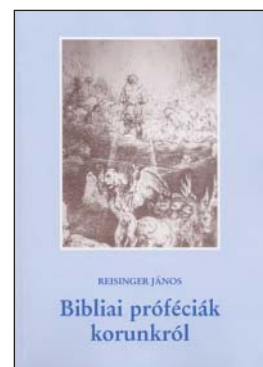
64 oldal, puha, ragasztott kötés. Ára: 430 Ft

Dániel könyve 8. fejezetében olvashatunk a látomásról, amely Dánielt bámulatba ejtette és elgyengítette. Nem tudta teljességében felfogni a látomás értelmét (Dán 8,27). A 8. fejezetben kiemelkedő helyet foglal el egy „kis szarv, amely rendkívül nagyra nőtt” (Dán 8,9). A látomásban Dániel látott egy kost, egy kecskebakot, egy „tekintélyes szarvat”, majd négy szarvat, melyek akkor jöttek elő, amikor a „tekintélyes szarv” letörött (Dán 8,4–14), és végül a kis szarvat, amely a négy szarv egyikéből támadt. Erről a kis szarvról szól ez a tanulmány.

Reisinger János: **BIBLIAI PRÓFÉCIÁK KORUNKRÓL**

148 oldal, puha, ragasztott kötés. Ára: 600 Ft

A „kereső ember” a bibliai jóvendölésekből mindenről hitelesen értesülhet, ami a szeme előtt zajlik. Az ó- és újszövetségi próféciaik szólnak az ökológiai válságról, az Egyesült Államok világhatalmi szerepéről, az Európai Unió létrehozásának indítékairól, az iszlámról, a válás és a politika mind szorosabb egybekapcsolódásáról, az emberi történelem végkifejletéről. E könyv külön fejezetet szentelve a felsorolt témáknak, tárja fel röviden a vázlat- és pillanatkép-próféciaik segítségével a Szentírás mának szóló üzenetét.

Tóth Gábor: **GÉNHABORÚ**

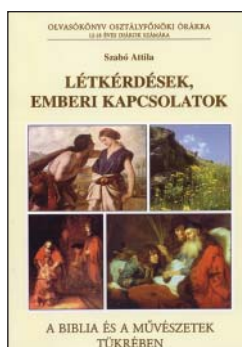
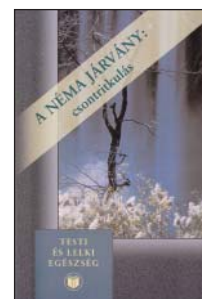
160 oldal, puha, ragasztott kötés. Ára: 990 Ft

A hétköznapi embert érdekli-e egyáltalán a génmódosítás? Él-e a szabad termékválasztás lehetőségével a vásárló, vagy továbbra is szokásszerűen teszi kosarába az élelmiszereket? Egészségünket és környezetünket meghatározó kérdések lehetnek ezek a közeljövőben, s ez magyarázza, miért is íródott e könyv.

A NÉMA JÁRVÁNY: CSONTRITKULÁS

72 oldal, puha, tűzött kötés. Ára: 470 Ft

A csontritkulás megelőzése és a folyamat visszaszorítása érdekében mi magunk tehetjük a legtöbbet. A könyv egyes fejezeteiben leírt eredmények, tapasztalatok és javaslatok ezt a szemléletmódot szeretnék elmélyíteni az olvasóban.

Szabó Attila: **LÉTKÉRDÉSEK, EMBERI KAPCSOLATOK**

284 oldal, puha, ragasztott kötés. Ára: 1500 Ft

Ki az ember? Honnan jövünk, hová megyünk? Mi az ifjúság feladata? Hogyan szerezhethetünk barátokat? Hogyan ismerhetjük fel az igazi szerelmet? Hogyan készüljünk a házasságra? Mit kell tennünk, hogy a családi életünk harmonikus legyen? Melyek az egészséges életmód törvényei? Hogyan éljünk örömteli és mások javát szolgáló életet?

A 12–18 éves diákok és tanáraik számára összeállított könyv a fent megfogalmazott és más, az emberi kapcsolatokat alapvetően meghatározó kérdésekre keres választ a Szentírás segítségével.